Chemarea vremii

Joi, 18 Iulie 1940

An. XIV - Seria II - Nr. 7

Director
Prof. Ion Sân Giorgiu
Şef redactor
D. I. Cucu

Săptămânal de actualitate
Inscris sub Nr. 53/940 in reg. pub. periodice al trib. Ilfov, S. I com.

Exemplarul 5 Lei

ABONAMENTE
Pentru susţinători 2000 lei
Instituţii 1000 lei
Particulari 250 lei

BIROURILE
Str. Belvedere 6, Et. V
(Palatul „Curentul")
Telefon 4.79.95.

Săptămâna

Conversaţiile de la Muenchen, dintre d-nii Adolf Hitler, contele Ciano, ministrul de Externe al Italiei, şi d-nii Teleki şi Csaky, primul ministru şi ministrul de Externe al Ungariei, s'au încheiat cu o deplină lămurire politică pentru ţările din spaţiul dunărean şi Sud-Est european. Incăodată spiritul de justiţie al moralei totalitare şi-a afirmat grandioasa lui funcţie umană. Şi încăodată pacea a fost salvată în această parte a Europei prin intervenţia hotărîtă a Germaniei şi a Italiei.

Astfel, Muenchen 1940, poate fi socotit ca punct de plecare pentru viitoarea aşezare europeană aici, „eliberată de orice ură şi injustiţie". Dacă Ungaria a nădăjduit altăceva când şi-a trimis solii săi la Muenchen, a avut desigur de înregistrat o decepţie. Dar va simţi oare, cel puţin deacum, bucuria de a se regăsi, în posibilităţile ei naturale, un factor de ordine, pe măsura ei reală, într'o Europă Nouă? Vom vedea. In orice caz spiritul de la Muenchen nu mai îngăduie nicio confuzie.

Retragerea României din Societatea Naţiunilor trebuie înţeleasă nu numai ca un gest demonstrativ, determinat de costisitoarea verificare pe care am făcut-o la 28 Iunie, ci ca un act de descătuşare din-tr'un sistem diplomatic, dovedit cu prisosinţă fals, potrivnic atrăgătoarelor principii umanitare pe care le proclamă. Nota oficială a acestei despărţenii târzii menţionează, că România n'a avut decât pagube de pe urma prezenţei ei în apelul nominal al forului de la Geneva. Această super-masonerie destinată să legalizeze dominaţia iudaică universală, în care nimeni nu reprezenta nimic pe cont propriu şi totul se hotăra în culise, n'are chemare în stilul de viaţă nouă pe care îl impun popoarelor europene prefacerile de-acum. România îşi accentuiază „in fapte concrete", cum declara d. Mihail Manoilescu, ministrul Afacerilor Străine, reprezentatului agenţiei D. N. B., adeziunei ei deplină la idealurile de reală justiţie şi umanitate ale Axei Berlin-Roma.

Ziua de 14 Iulie a fost sărbătorită de francezi în chip deosebit. Dacă înţelegem însă sensul exibiţiei pe care a pus-o la cale la Londra un general fără simţul onoarei, nu ne explicăm, sub nicio formă, parada de la Vichy a guvernului francez naţionalist prezidat de venerabilul francez, mareşalul Pétain. O sută cincizeci de ani Franţa a fost târâtă să considere zi naţională isbânda iudaică de la 1789, care însemna dărâmarea tradiţiilor şi instituţiilor fundamentale ale poporului francez. Orgieca aniversară din anul trecut încheia, simbolic, un ciclu de tragică eroare istorică. A fost destul. Pentru o Franţă nouă, reală, ziua de 14 Iulie trebuie să rămână însemnată cu negru în calendar, zi de post mare pentru ispăşirea tuturor păcatelor întunecatului său trecut în era iudeo-democrată.

d. i. c.

— Iţic Macferlan! Bun la infanterie! Iţi convine?
— Nu s'ar putea să fiu „Soldatul Necunoscut" al d-lui Churchill?

Ceasul Angliei

A sosit ceasul Angliei... Germania naţional-socialistă încearcă astăzi ceea ce Franţa lui Napoleon doar a îndrăznit, pentru ca apoi să se nărue în faţa coaliţiei de la Waterloo.

Acţiunea de astăzi a lui Adolf Hitler este de fapt o reluare a acţiunei napoleonene dela începutul veacului al nouăsprezecelea. Plutocraţia englezească de astăzi se deosebeşte doar prea puţin de clasa conducătoare britanică dela 1800. Şi acum ca şi atunci Europa reprezintă pentru Englezi un hinterland, de unde îşi recrutează naive armate de mercenari pentru a-şi apăra un imperiu dobândit prin odioase piraterii şi criminale călcări de cuvânt. Răfuiala cu Anglia trebuie aşa dar socotită nu ca o problemă germano-engleză, ci ca una europeană.

Mai întâi fiindcă Anglia a mobilizat toate forţele disolvante universale, în frunte cu masoneria şi judaismul spre a slăbi, a zdruncina moraliceşte şi a sfâşia spiritualiceşte Europa. Apoi fiindcă Europa este de aproape două sute de ani un joc de şah al acestei mari puteri, care la adăpostul unei imense flote şi profitând de naivitatea, ambiţiile şi adversităţile monarhice europene şi-a putut impune lesne tutela ei politică.

Masca pe care a purtat-o Anglia veacuri dearândul, o mască de protectoare a statelor ameninţate şi de restabilire a ordinei europene, nu a fost decât pretextul pentru a împiedeca Europa să-şi recapete propria ei independenţă. Oridecâteori o naţiune se ridica şi era pe cale să joace un rol conducător în Europa, Anglia i se opunea cu vehemenţă, coaliza toate slăbiciunile şi ambiţiile şi isbutea s'o zdrobească în cele din urmă. O Europă unită, o Europă conştientă nu numai de rolul ei continental, dar şi de cel mondial, era pentru Anglia o primejdie, care trebuia înlăturată fără scrupule şi fără cea mai mică şovăire în alegerea mijloacelor.

Ce-a fost altceva pacea dela Vestfalia, decât o îngenunchiere, o fărîmiţare şi o înlăturare a poporului german de la conducerea spirituală şi politică a Europei? Tot ce-a pătimit Germania şi odată cu ea Europa în decursul ultimelor veacuri, deacolo îşi trage originea. Iar dacă Franţa s'a ridicat la un moment dat şi a isbutit să ia conducerea Europei, Anglia a profitat de slăbiciunea şi incapacitatea politică a statelor germane, spre a le atrage într'o luptă, care nu a însemnat numai căderea Franţei dar şi năruirea Revoluţiei în lanţurile vasalităţii engleze.

Napoleon a avut viziunea genială a marei drame pe care o trăia Europa de atâta vreme. De aceia el a căutat s'o reducă la proporţiile unui stat insular şi s'o excludă din viaţa politică a Continentului nostru. Europa n'a fost pentru Napoleon decât o bază militară pentru a duce lupta împotriva Angliei. Napoleon a ştiut că pentru a bate Anglia trebuia de fapt cucerită Europa.

Numai o Europă unită şi însufleţită de aceiaşi dorinţă de a lepăda tutela Angliei ar fi putut înfrunta Anglia. In fond, Napoleon a fost un entusiast protector al naţiunilor şi statelor mici împotriva unui custode politic nepoftit, pe care Europa l'a suportat, dar nu l'a iubit niciodată. Adâncind aşa dar problema răsboaielor napoleonene, se vede limpede că Napoleon, în epoca lui de maturitate, n'a voit cucerirea lumei, ci s'a căznit s'o apere de dominaţia engleză. Că Napoleon n'a avut intenţii agresive din capul locului, se vede din aceia că toate răsboaiele Angliei cu Franţa napoleoneană au fost începute de cea dintâiu şi că Anglia a pus la cale toate coaliţiile care au dus la năruirea marelui dar efemerului imperiu francez.

Istoria pare astăzi să se repete. Cel puţin in ce priveşte voinţa Angliei de a frânge forţa Germaniei, care cucerind Europa şi eliberând-o de subt dominaţia engleză, va rămâne singură stăpână pe destinele unui continent, care se va organiza după cu totul alte criterii politice şi doctrinare. Adolf Hitler continuă tradiţia lui Napoleon. El nu vede în Europa un teritoriu cucerit, ci o mare bază morală şi militară împotriva imperiului britanic. Prima parte a răsboiului, pe care naţional-socialismul l'a dus împotriva Angliei, a fost câştigată în mai puţin de nouă luni de zile. Incercarea Angliei de a transforma — ca în 1914 — Europa într'un mare teatru de războiu a fost zădărnicită. Statele nordice au fost scoase din luptă. Polonia lichidată — şi prin lichidarea ei anularea oricăror posibilităţi de creare a unui front oriental — Franţa învinsă şi apoi câştigată pentru lupta împotriva Angliei şi toată Europa curăţită definitiv de agenţii Albionului.

Germania lui Adolf Hitler stă astăzi uriaşă şi sigură pe armele sale în faţa Angliei plutocratice şi francmasonice. Ca o a două Jeanne d'Arc, Führerul Germaniei, condus parcă de sacre forţe nevăzute şi iluminat de un trecut care cere dreptate, ridică astăzi sabia împotriva celui mai prefăcut şi mai primejdios duşman pe care l-a avut Europa. Pe amândouă malurile Canalului Mânecei semnalul luptei este aşteptat. Dar mai ales la Londra se ştie acum cu siguranţă că ceasul Angliei a sosit. Iar ceasul de azi nu va mai duce la Waterloo, ci la zugrumarea puterii britanice şi la lichidarea unui prestigiu, în care nu mai cred decât ultimii lui exploatatori.

Ion Sân-Giorgiu

Piesa care nu s'a sfârşit

de TOMA VLADESCU

Până astăzi ne-am mărginit să nu facem în această publicaţie decât o „cronică dramatică", ocupându-ne de lucrul care nouă ne este drag — al Teatrului şi al Artelor. Dar alt spectacol ne cheamă în ceasul ăsta la profundele lui realităţi! In faţa lui nu există nicio inimă de Român care să nu fie sfâşiată de o chinuitoare durere! TIMEUS — cum semnam noi până azi — iese şi el din anonimat... Cititorii coloanelor noastre vor permite aşa dar şi cronicarului dramatic de până acum să se confunde în marea dramă care se joacă pe cea mai scumpă scenă, a pământului nostru, singura de pe care suntem obicinuiţi să privim perspectivele universale. Există şi în drama aceasta desigur, ca în toate pe care le ştim, intriganţi, mizerabili, actori mediocri şi, fără îndoială, eroi. Iar dacă sfertul acesta de ceas pe care-l trăim acum este foarte puţin potrivit pentru a face socoteli lămurite şi clare, dacă nu putem spune pe numele lor tuturor personagiilor meschine şi triste care stau spânzurate de doliul nostru de azi, şi dacă nu este timpul nici chiar să strigăm toată oroarea unei violenţe care întunecă astăzi pământul şi lumea, este în orice caz util să identificăm pe „Eroi", să le aruncăm ghirlandele noastre de entuziasm, de dragoste şi de lacrimi.

Aceşti eroi, oameni buni de pretutindeni, sunt soldaţii noştri dela frontiera îndoliată de azi... Cine i-a văzut, a ştiut să ne spună curajul lucid şi calm pe care n'a putut să-l intimideze nimic din toată imensa maşină de război care ni se punea în faţă, — dar mai ales ni s'a spus, în drama soldaţilor noştri, teribila biruinţă asupra lor înşile când li s'a arătat că trebuiau să părăsească un pământ pe care erau atâta de hotărîţi să moară.

Soldaţii ăştia, frumoşi ca nişte îngeri din poemele lui Péguy

(Continuare în pag. 2-a).

Decor de războiu

Pe deasupra Mării Nordului, avioanele germane înaintează în formație, în sbor îndrăsneț, către coastele Marei Britanii

Piesa care nu s'a sfarșit

(Continuare din pag. 1-a)

și atâta de istoviți de durere, ducând după ei toate satele românești și toate palidele orizonturi care sunt mai îndepărtate acum, au trebuit totuși să întâlnească pe drumul lor trădarea care pândea din umbră. Comunicatele oficiale ale ministerului de interne au identificat aceste bande de tâlhari—și odată mai mult Iuda a fost văzută asvârlind cu pietre în fața suptă de chin a omului răstignit! A trebuit așa-dar să fie băut paharul până la ultima picătură. Și neamul acesta a avut astfel odată mai mult să-și trăiască, să-și verifice marea lui tradiție de înălțare și de suferință. A trebuit ca sufletul colectiv al unui neam care știe să sufere [illegible] și de sobru, să cunoască opera de regenerare a unui sacrificiu unic, a unei încercări cum nu mai cunoaștem alta și a Durerii care a fost depășită.

Pe pământul nostru, mutilat, am rămas, acești Români cari ne regăsim în plâns, în plânsul de o clipă—dar ca să ne simțim mai bine carnea strânsă pe oase, mușchii mai tari și sufletul ca o flacără, până la Dumnezeu...

De aceea par'că nu-mi place nici doliul acesta pe care atâția dintre noi s'au gândit să-l poarte. O rană nu ucide pe nimeni. O rană nu ucide, decât dacă nu ne pricepem s'o vindecăm!

Nu, nu este un cuvânt gol istoria noastră de pătimire și de triumf, iar demnitatea noastră este să știm virtuțile suferinței cel puțin cât le-au știut atâția îndepărtați strămoși cari s'au chinuit ca să ne facă pe noi.

Deschid o pagină de istorie. Este glasul acestor strămoși:

„...Și noi am fost nu numai odată în împrejurări grele, cum sunteți și voi astăzi; și noi am fost înconjurați de inamici în pământul nostru, cum sunteți voi astăzi, și de multe ori am suferit și mai rele decât voi. Fost-am cu Hunii dar nu ne-am făcut Huni; fost-am cu Avarii și nu ne-am făcut avari; fost-am cu Bulgarii și nu ne-am făcut Bulgari; cu Rușii și nu ne-am făcut Ruși...".

Nu e de ajuns? Să nu mai continuăm. Este discursul lui Simion Bărnuțiu la catedrala din Blaj — și de atunci sunt aproape 100 de ani!

Este actualitatea de tragism a unei istorii care nu se desminte: dar prin aceleași mistere, prin permanențele ei, noi privim, liberi fără îndoială, toate castele orizonturi spre care ne ducem — acum când un vânt negru ne bate figura și când inimile plâng.

Cronica noastră dramatică se sfârșește. Dar n'aș putea să nu vă spun că această cortină cade acum numai peste un act, — sombru și grav... Cronicari imparțiali însă, noi așteptăm finalul! Așteptați-l și dumneavoastră. Adeseori piesa e alta decât aceea pe care am crezut-o!

In Shakespeare pădurile se mișcă, neprevăzut... In Molière, părinții își regăsesc copiii — părți din trupurile lor! — după naufragii care n'au putut să dureze.

Istoria nu este streină de Poesie — care nu e decât adevăr.

După cuvântul înțelepților continuăm, sub fulgerele destinului, vieața noastră anterioară.

Toma Vlădescu

Asediul Angliei

de Alexandru M. Randa

Orice analiză a situației politice și militare internaționale de azi trebue să pornească dela constatarea esențială: Anglia este asediată. Inițiativa a fost cucerită, în timp și spațiu, de puterile Axei.

Conflagrația gigantică a început în anul trecut, ca un războiu de coaliție anglo-franco-polonez împotriva celui de-al treilea Reich. In primăvara 1940 mai sunt implicate în conflict cinci state mici: Danemarca, Norvegia, Olanda, Belgia, Luxemburgul. Totuși, războiul nu tinde spre generalizare, ci revine la origina lui; Germania național-socialistă scoate din luptă totalitatea statelor satelite ale Angliei. Dar războiul nu se reduce la un duel al puterilor germanice. Căci Germania național-socialistă devine nucleul constitutiv al unei înțelegeri europene împotriva Commonwealthului britanic.

Imperiul britanic intră în războiu după o serie de înfrângeri politice: ocuparea Abisiniei, Anschlussul Austriei, cedarea regiunei sudete, crearea protectoratului, biruința lui Franco, încheerea pactului de neagresiune germano-sovietic. Războiul, la rândul lui, se caracterizează iarăși prin o serie de înfrângeri militare; în toamna anului 1939, dispare Polonia, în ciuda tuturor garanțiilor formale. In primăvara anului 1940 acțiunea aliată împotriva statelor nordice este zădărnicită prin contra acțiunea fulgerătoare a Reichului în Danemarca și Norvegia. In vară Olanda, Belgia și chiar Franța sunt scoase una după alta, din luptă. Unitățile engleze, trimise pe Continent, au efectuat o serie de retrageri considerate de opinia publică engleză drept glorioase. Dar opinia mondială nu consideră episoadele dela Namsos, Narwik și Dunkerque drept victorii engleze. Masacrul dela Oran nu este deloc socotit ca un „Trafalgar" modern, ci ca un act de piraterie, care reamintește metodele, cu cari s'a cucerit și fortificat imperiul englez.

Soarta încercuitorilor încercuiți, a blocanților blocați, a cruciaților excomunicați, pare pecetluită. O pace de sacrificii nu mai poate să salveze imperiul britanic; structura labilă a Commonwealthului nu poate să suporte la infinit scăderi de prestigiu. Rezistența nu prezintă nici o șansă. Anglia este o cetate asediată. Timpul lucrează acum pentru Germania. Hydra e strânsă de gât. Până în primăvara anului 1940, acțiunea submarină și aviatică germană trebuia să pornească din triunghiul Sylt—Cuxhaven—Emden.

Astăzi, toate coastele atlantice ale Europei, dela Narvik până la Brest, Bordeaux și Cadix și majoritatea coastelor mediterane sunt stăpânite, controlate sau afiliate puterilor Axei. Războiul submarin își va dubla și tripla intensitatea lui. Legătura metropolei cu dominioanele și coloniile va slăbi treptat. Malta și Gibraltarul sunt ca și pierdute, canalul Suez și Egiptul sunt grav amenințate prin înaintarea italienilor în Sudan. Pe când dușmanul principal, Germania, se găsește într'o situație relativ favorabilă față de Anglia, fiind protejat printr'un lanț de țări ocupate, Anglia este direct și imediat expusă ofensivei aeriene germane.

Viitorul va arăta, dacă cetatea Angliei va cădea prin asediu sau prin asalt. Exemplul campaniei norvegiene ne arată, că debarcările sunt posibile chiar împotriva unei flote superioare. Ele ar putea să pornească în mod concentric și eventual concomitent din Norvegia, Olanda și Franța. Neutralizarea flotei britanice din Canalul Mânecii și o debarcare masivă în sudul Angliei nu este deloc exclusă. Aviația, artileria ultragrea, tip Bertha-1918, diviziile parașutiștilor, vasele rapide sunt elemente importante ale succesului. Dinamica revoluționară a strategiei național-socialiste s'a inveterat în mod strălucit și va depăși desigur concepțiile lui Hoche și Bonaparte la începutul veacului trecut. Obstacolul principal nu este traversarea unităților de debarcare, ci organizarea „capului de pod" cucerit și alimentarea trupei debarcate cu rezerve și material. Apărarea britanică va fi, fără îndoială, eșalonată în adâncime. Englezii ar putea să riposteze imediat după debarcarea germanilor printr'o contra-ofensivă puternică.

Dar această lovitură engleză va fi stânjenită prin superioritatea aviației germane și prin faptul, că unitățile blindate britanice, distruse în Flandra, vor lipsi la apel. Soldatul englez, luptător bun, dar insuficient încadrat, va avea ocazia să arate dacă Boulogne sau Hastings vor fi simbolurile luptei uriașe, care se anunță. Nu știm, care va fi misiunea Italiei eroice, care va fi rolul Irlandei și a mișcărilor revoluționare anti-engleze în acțiunea decisivă; nu cunoaștem surprizele politice cari ar putea să pregătească lovitura finală. Dar un lucru rămâne sigur: Anglia, care a știut până acum să împiedice formarea unei comunități europene, se găsește azi în fața unui fapt împlinit. Nicio tentativă de intervenție a niciunei puteri mari sau mici nu ar putea să mai împiedice sincronizarea tuturor forțelor constructive europene sub conducerea Axei. Europa reînoită își va asuma din nou conducerea concertului continentelor.

Privirile Europei tinere sunt îndreptate spre steagurile biruinței. De biruința acestor forțe revoluționare și eroice atârnă pacea, de biruința lor atârnă și evoluția nestânjenită a Europei ariene și neutralizarea forțelor destructive cari o amenință.

Culmi și abise

Situația românilor căsătoriți cu jidance

După normele stabilite prin circulara nr. 7 a șefului de Stat major al Partidului Națiunii, evreii botezați, evreii cu nume de împrumut, soțiile creștine ale evreilor și evreicele soții de creștini, nu se pot înscrie în Partidul Națiunei. Măsura este realmente bună, dar, socotim noi, încă incompletă. Este logic, ca soțiile creștine ale iudeilor să fie socotite ca ieșite din comunitatea națională din care au făcut parte, în urma contractării unei asemenea căsătorii. Nu e însă mai puțin logic și moral, ca românii căsătoriți cu evreice să se găsească în aceeași situație. Știm că un cunoscut principiu de drept, determină cetățenia soției după cea a soțului în căsătoriile mixte. Dar în cazul de față, nu e vorba nici de drept nici de cetățenie, ci de o măsură de apărare a națiunei. Ori practic vorbind, e mult mai pierdut românul pentru națiunea sa, însurându-se cu o jidancă, decât românca măritată cu un iudeu. Și cazurile sunt mai frecvente în prima situație, decât în cea de-a doua.

De aceea noi credem, că interdicția de înscriere în Partidul Națiunei trebuie extinsă și asupra românilor căsătoriți cu femei din neamul lui Israel.

Anglia care sufere

Nimic nu caracterizează mai plastic starea de spirit din Anglia ca știrea pe care o dau ziarele suedeze despre panica produsă la Londra, în urma hotărârii societății de navigație „Canadian Pacific" de a suspenda transporturile de copii peste Ocean. La sediul societății, a fost o adevărată revoltă a mamelor cuprinse de desperare și a trebuit să intervină poliția pentru a o potoli.

Spre deosebire de Anglia oficială, care bravează și continuă războiul, Anglia mulțimilor înfometate și îngrozite manifestă o tristă și reală nervozitate. E Anglia care sufere fără să știe de ce trebuie să continue un războiu pierdut înainte chiar de a fi început.

Temeri

La Chicago s'a întrunit „Conventul" partidului democrat spre a hotărî candidatura oficială a partidului pentru alegerea din Septembrie a președintelui Statelor Unite. Se fac teribile eforturi, ca să se realeagă pentru a treia oară și împotriva tradiției, actualul președinte d. Roosevelt. Și nu este lipsit de savoare faptul, că forul chemat să ia hotărârea se intitulează, după cea mai ortodoxă terminologie masonică „Convent". Greutatea realegerii d-lui Roosevelt nu e atâta în faptul, că după tradiție mandatul prezidențial nu se poate repeta a treia oară, ci în însăși starea de spirit a opiniei publice americane, care desaprobă politica intervenționistă pro-iudaică a d-lui Roosevelt. Candidatura ar putea duce la o înfrângere, care ar putea să fie marele început al redresării creștine în Statele-Unite. Iar asta ar însemna ultima, marea și definitiva sdrobire a puterii iudaice.

Acordul anglo-iudeu

Agenția Reuter desminte știrea că ar exista un pact anglo-iudeu pentru crearea statului iudeu al Palestinei sub Coroana engleză, Regele Angliei urmând să se intituleze și Rege al Iudeilor. Pe desmințirile agenției Reuter nu mai dă nimeni nicio para. Dar chestiunea merită să ne rețină o clipă. Declarația Balfour din 1917 a fost obținută de iudei, drept răsplată pentru serviciile făcute de fruntașii sioniști spre a determina intrarea Americei în războiul mondial, alăturea de aliați. Nu ar fi deci exclus, ca și acum Anglia să fi contractat anumite obligațiuni față de mișcarea sionistă, dacă nu uităm, că d-rul Haim Weizmann lucrează la New-York cu mare asiduitate pe contul intereselor comune iudeo-britanice. Deci pactul cu pricina poate fi totuș o realitate, dar poate să și nu fie. Căci sionismul e numai o fațadă, iar statul iudeu al Palestinei o soluție pentru proști. Acordul anglo-iudeu e de altă natură și lumea știe acum să nu se mai lase înșelată.

O interesantă coincidență

Intr'un mesaj rostit deunăzi la Radio, D. Churchill susține că rezistența engleză va dura până în 1942, când ea se va transforma în ofensivă învingătoare. Pe ce se sprijină optimismul primului ministru britanic? E o simplă bravadă, sau afirmația corespunde unei realități? E greu de precizat. Se poate, prea bine, să fie și una și alta. D. Churchill, despre care un ziarist norvegian (vezi Cartea Albă germană — nr. 4 — Norvegia) spunea, că cu cât îl asculți mai mult, cu atâta cuvintele lui poartă „pecetea ignoranței și a lipsei de informație directă", bravează desigur pe cont propriu, dar în același timp repetă informația primită de-agata din altă parte. Ori această informație exprimă speranțele ce și le-au pus Iudeii în eventuala antrenare a Americei în războiu.

Faptele confirmă presupunerile noastre. Statele Unite se înarmează febril. Și-au sporit fabricația de armament și de vase de războiu, iar printr'o lege în preparație se va institui serviciul militar obligator. Ori rezultatele acestei vaste pregătiri militare nu vor putea fi definitive decât peste doi ani. Este exact termenul pe care îl dă d. Churchill pentru victoria Angliei. Numai că în doi ani multe se pot întâmpla și în Europa, dar și în America.

NOU! NOU!

A apărut cartea d-lui

ȘT. VERȘESCU-SANDOMIR

TOANCE

care prezintă două episoade dramatice din viața de chin și mizerie a plutașilor moldoveni.

Prețul lei 55

Către cititori

DOMNII CITITORI CARI PRIMESC NUMERELE DE PROBA ȘI DORESC SA SE ABONEZE LA REVISTA NOASTRA, SUNT RUGAȚI A NE TRIMITE BANII PRIN MANDAT POȘTAL PE ADRESA AD-STRAȚIEI ZIARULUI.

Marea dramă a Basarabiei și nordului Bucovinei se desfășoară. Trupul sfârtecat al țării sângerează și imaginea acestor ținuturi, până mai ieri ale noastre, stărue dureros, în mintea și sufletele noastre.

Destinul tragic al românilor din aceste părți de țară ne sgudue ființa și ne stoarce lacrima despărțirii de frații noștri scumpi, căzuți în nenorocire.

Totul s'a petrecut repede. Uluitor de repede. Nici nu-ți vine să crezi și totuși s'a întâmplat.

Convoaiele de refugiați vin să ne ateste această mare nenorocire. In seara ultimatum-ului am plâns. Vom plânge veșnic această nenorocire ce ne-a lovit. Și în plânsul nostru să implorăm și să aducem prinos de slavă lui Dumnezeu, Dumnezeul părinților noștri, singurul nostru sprijin în nenorocire și alean suferințelor noastre, cire ne-a călăuzit și ne va călăuzi pașii în vremuri de bejenie.

Desnădejdea nu trebue să pună însă stăpânire pe sufletul nostru. La flacăra durerii ce ne mistue sufletul trebue să ne călim voința de a trece acest impas, cu mintea limpede călăuziți de gândul de a salva ceea ce putem salva și de a integra în marea comunitate românească pe cei care au scăpat dela prăpăd. Pe frații noștri scăpați de ocupație și de furia ucigașe a celor cari până mai eri se declarau cetățeni loiali ai țării noastre, să-i primim frățește și cu toată căldura sufletului nostru, arătând celor rămași dincolo că jertfa lor nu este zadarnică, iar lumii întregi că solidaritatea noastră nu a fost o vorbă de paradă, ci o realitate de nesdruncinat.

După marea dramă

Situația avocaților din teritoriile ocupate

de avocat VICTOR DIMITRIU

Cele zece barouri pierdute

Din harta „Uniunei Avocaților din România", dispar zece barouri: Bucovina (Cernăuți), Bălți, Cahul, Cetatea Albă, Hotin, Ismail, Lăpușna (Chișinău), Orhei, Soroca și Tighina.

Componența acestor barouri după ultimele date statistice, furnizate chiar de către decanii barourilor, ministerului de Justiție în Martie 1940, era:

Nr. crt.	BAROUL	români de origină	evrei	germani	armeni	bulgari	greci	ucraineni	alții
1.	Bucovina (Cernăuți)	226	559	53	89	—	—	—	9
2.	Bălți	41	52	—	3	—	—	—	16
3.	Cahul	29	5	—	—	5	1	—	2
4.	Cetatea Albă	22	25	14	—	7	5	2	14
5.	Hotin	33	51	1	—	—	—	5	14
6.	Ismail	20	17	—	—	25	3	—	6
7.	Lăpușna (Chișinău)	125	143	—	—	—	—	—	—
8.	Orhei	41	40	—	—	—	—	—	—
9.	Soroca	37	22	—	2	—	—	1	—
10.	Tighina	40	23	—	—	10	—	10	—
	Total general	614	937	68	94	47	9	18	63

Din cei 1850 membri ai celor zece barouri însemnate cu doliu în harta Uniunei Avocaților din România (614 români de origină etnică, 937 evrei și 299 de alte origini etnice), câți vor fi rămas dincolo și câți se vor fi putut salva în teritoriul nostru?

Acest semn de întrebare nu va putea fi lămurit decât în clipa când ultimele operații terminate și convoaiele de refugiați ajunse la locul destinat de autorități, fie Statul prin organele sale, fie Uniunea Avocaților prin organele sale proprii, va inventaria pe cei rămași după această nenorocire.

Presupunând că membrii celor zece barouri se vor fi putut salva refugiindu-se dincoace, se pune o gravă problemă:

In România Mare existau în Martie 1940, cca. 10.750 de avocați definitivi și stagiari, dintre cari 5.025 de altă origine etnică, printre cari: 3.230 evrei, 820 maghiari, 245 germani, 116 bulgari, 20 greci, 119 armeni, 63 ucraineni și 162 de alte origini.

Numai Baroul de Ilfov, cu toată oprelistea pusă la înscrieri în 1935, numără la 6542 de avocați definitiv și stagiari, 1616 avocați de altă origină etnică dintre cari 1315 evrei.

Din cele 66 de barouri ale României Mari, numai șase barouri erau pur românești, în 13 barouri elementul străin depășind cu 55% pe românii de origină, iar în alte 16 barouri elementul străin depășind cu 100% elementul autohton. In restul barourilor elementul străin amenința pe cel românesc, dat fiind omogenitatea lor și divizarea elementului românesc pe coteriile politice, răspunzătoare în mare măsură de dezastrul de astăzi, și cari sperăm să-și vor înceta opera nefastă cel puțin în ceasul al doisprezecelea.

De semnalat că elementul evreesc în majoritatea barourilor bătea numeric nu numai elementul românesc autohton, dar chiar minoritățile istorice.

Grava problemă anunțată mai sus se poate descifra din datele [illegible] un surplus de 1850 de avocați peste numărul destul de mare existent în teritoriul nostru, dintre cari 614 români de origină și 1236 de altă origină etnică, 937 fiind evrei.

Tabloul este sumbru:

1. Creșterea pletorei în barou prin adâncimea mizeriei în corp, dat fiind stagnarea afacerilor din cauza crizei evidente.

2. Agravarea situației elementului etnic românesc, care se afla deja într'o situație disperată.

3. Creșterea procentajului avocaților clandestini, cari prin concurența neloială ce o fac celor legal înscriși și cu dreptul de a profesa reduc onorariile la sume de mizerie și prostituează profesia.

Trei chestiuni sunt de rezolvat:

1. Legalizarea situației în barou a celor din teritoriile ocupate, refugiați la noi.

2. Asigurarea minimului de existență a acestora.

3. Măsuri contra clandestinilor.

Autoritatea de stat și legiuitele organe ale corpului de avocați vor trebui să treacă imediat la măsuri dacă nu se vrea ca barourile să devină pepiniere de mizerie.

MASURI PENTRU AJUTORAREA ȘI INCADRAREA AVOCAȚILOR REFUGIAȚI

Socot că este cazul să se ia următoarele măsuri:

1. Uniunea Avocaților din România sau ministerul de Justiție prin biroul barourilor creiat recent pe lângă cabinetul d-lui ministru, să lanseze un apel prin radio și presă către toți avocații refugiați cerându-le să-i facă cunoscut elementele necesare identificării.

2. Odată stabilit tabloul celor năpăstuiți să se procedeze la repartizarea acestora de către Uniune sau minister (eventual s'ar putea întocmi un decret-lege) pentru a fi înscriși fie direct, fie prin transferare în diferitele barouri din țară, această repartiție privind mai ales barourile care ar putea suporta un număr de avocați, ferindu-se barourile supraîncărcate, de exemplu ca Ilfovul care nu mai poate primi nici o înscriere.

3. In executarea acestei măsuri să se aibă în vedere în primul rând frații noștri de sânge, apoi minoritățile istorice creștine, elementul evreesc existent deja în barourile noastre depășind în mod anormal și periculos raportul cu elementul românesc și fiind necesară restabilirea echilibrului prin continuarea revizuirilor legale până la intervenția legiuitorului salvator.

4. Taxe minimale, eventual scutiri pentru românii de origină care urmează a fi înscriși sau transferați.

In ceea ce privește rezolvarea chestiunei asigurării existenții lor, care interesează atât pacea acestora cât și sentimentul de frățietate față de colegii noștri năpăstuiți, aceasta o văd prin:

1. Plasarea tinerilor avocați stagiari necăsătoriți și fără greutăți familiare în birourile avocaților definitivi din baroul unde au fost repartizați pentru înscriere.

2. Prin cedarea din partea avocaților dela noi a unuia din cele trei-patru contencioase sau consilii de administrație, cum cunoaștem foarte multe cazuri, atât în Capitală cât și în provincie, către avocații stagiari sau definitiv căsătoriți și cu greutăți familiare.

Baroul de Ilfov are inventarul acestor colegi favorizați de soartă întocmit cu ocazia preschimbării cărților de avocați, când toți avocații au fost obligați să completeze un chestionar asupra contencioaselor și consiliilor de administrație sub cuvânt de onoare și sancțiuni disciplinare.

Este un efort pe care solidaritatea noastră românească îl cere și orice recalcitrant va trebui să fie sancționat prin excluderea din corp, considerând refuzul său drept o gravă abatere profesională.

Eventual s'ar putea întocmi un decret-lege prin care să se interzică cumulul chiar în ceea ce privește Contencioasele particulare, dându-se în căderea consiliului baroului repartiția avocaților în contencioasele particulare, această repartiție fiind obligatorie și înarmată cu sancțiuni severe în caz de nerespectare.

Tot la acest capitol, conexând problema avocaților cu aceea a funcționarilor de stat refugiați este posibil să se avizeze la măsura salariului unic, — „o familie un salariu", bineînțeles stabilindu-se o limită de salariu și ținându-se cont de toate realitățile sociale, creându-se astfel posturi vacante care să fie complectate cu cei din categoriile de mai sus.

3. Până la luarea acestor măsuri barourile să cotizeze la Uniune cu o sumă lunară din care să se creeze un fond de ajutor pentru confrații năpăstuiți. Eventual ministerul de Justiție ar putea acorda un ajutor din fondul timbrului judiciar la strângerea căruia Corpul Avocaților colaborează în mod eficace.

O ACȚIUNE NOUA CONTRA ELEMENTELOR CARI DEZONOREAZA CORPUL

Imediat barourile pentru a salva profesiunea de avocat vor trebui să ia măsurile de apărare împotriva celor care scad prestigiul și o pauperizează.

1. Samsarii și cocotele care fac pe secretarele de avocați și mișună în Palatele de Justiție să fie urmăriți, arestați și sancționați urgent și exemplar.

2. Avocații incompatibili, foștii avocați actualmente funcționari să se mulțumească cu leafa lor, renunțând la „ciupelile" din profesie, în caz contrar aplicându-li-se aceleași sancțiuni ca și samsarilor.

3. Avocații radiați din barouri, clandestinii, care în disprețul legii organice și sfidând hotărîrile de radiere, totuși profesează avocatura, să fie filați și deferiți organelor legale întocmai ca cei de mai sus.

(Continuare în pag. 10-a)

Germania, Franța și România

de MIHAIL DRAGOMIRESCU
prof. universitar onorar

Intr'un articol de acum trei ani, când nu se știa nici cât de tare e Germania, nici cât de slabi sunt aliații, am prevăzut ceeace avea să se întâmple. Era intitulat „Pro Germania" și arătam câtă nedreptate i se face acestei țări, care, săracă și înghesuită în strâmtele ei hotare, e lipsită de coloniile sale administrate acum de țări ultrabogate în colonii cum sunt Franța și mai cu seamă Anglia. Arătam acolo că Germania, suprapopulată și bogată în oameni muncitori care știu să sufere, nu va putea totuși răbda la infinit această situație inferioară și va face, pentru restabilirea echilibrului, războiu. Cine, ziceam eu, nu vrea să înapoeze Germaniei coloniile, vrea războiul.

Și războiul a venit. Un războiu fulgerător, nimicitor, plin de vigoare și fără cruțare. In acest războiu, ofensiva trebuia s'o ia Germania și-a luat-o, trecând peste neutralitatea câtorva țări, care-i stăteau în cale. Și cu toate simpatiile ce însoțeau pe aliați și pe aceste popoare încălcate în drepturile lor, Germania s'a impus mergând din biruință în biruință, arătând lumii, că nu se putea altfel să-și valorifice propriile drepturi la viață.

Care au fost pricinile acestor victorii? Un singur om, care a știut să facă din concetățenii lui un singur popor cu un suflet identic, cu o direcțiune unitară în acțiunea lui și într'o ordine exemplară. Este Hitler, care pe drept cuvânt poate fi numit Bonaparte al vremurilor noastre.

Și totuși, câtă distanță între împrejurările de care s'a folosit Napoleon, și între împrejurările în care lucrează Conducătorul Germaniei de azi!

Napoleon, mai inteligent decât contemporanii săi, s'a folosit de dezorientarea generală în urma revoluției din 1789, și, ajutat de un necontestat geniu războinic, s'a urcat din treaptă în treaptă până a ajuns împărat. A creat în jurul lui o psihoză individuală și-a putut să adune sute de mii de oameni care să-i sprijine ambițiile. Altfel de om este Hitler. Napoleon era romantic, lacom, magnificent. Hitler este simplu, sobru, realist. El, cel mai puternic om al Germaniei, a rămas simplu „Fuehrer", conducător. Haina lui nu e împodobită, traiul lui nu e fastuos. El nu cere dela alții decât ceeace însuși e în stare să facă. El a creat o psihoză, dar nu individuală pentru persoana lui, ci socială, pentru înălțarea cuviincioasă a patriei.

Cu aceste însușiri, el a cerut dela popor, în vreme de pace, să postească și să adune provizioni în vederea unor zile grele ce aveau să vie. Și poporul l-a ascultat. El a cerut dela popor să stea veșnic sub arme. Și poporul l-a ascultat. El a cerut ca poporul să aibă un singur suflet, să se identifice cu toții în aspirațiunea spre mărirea patriei. Și poporul l-a ascultat. Și unii și alții râdeau de „neamțul prost" care mănâncă numai un fel de bucate la banchete și se mulțumește cu fel de „erzaturi". Și unii și alții râdeau că Hitler stărue să se îmbogățească cât mai mult armamentul și se minunau că poporul și-ascultă conducătorul și este în pace, ca și când ar fi în războiu. O unitate de acțiune în toate. O ordine perfectă în toate. Identitate de aspirațiuni, o unitate de conducere, o ordine nemaipomenită în mișcări. Iată ce-a dat Hitler poporului său. Iată taina puterii invincibile de care a dat dovadă. Iată țaria victoriilor lui.

Și așa se face că, pe când în Franța deputații se ceartă între ei, miniștrii nu se înțeleg, generalii stau la ordinele francmasoneriei, soldații nu vor să înfrunte puhoiul carelor de asalt, iar drumurile sunt pline de pribegi nenorociți, în Germania cetățenii își caută toți de trebile lor și se miră că din sute de bombe aruncate de avioanele franceze deabia trei-patru explodează. Este putred ceva în „Danemarca". Lipsă de entusiasm, care e semnul unității sociale; lipsă de unitate în conducere, lipsă de ordine. Și ne mai mirăm că în șase săptămâni de zile Franța a fost îngenunchiată. Cine a râs și-a petrecut, când Germania se supunea de bună voe la suferința cumpătării, acum sufere și suferința va [illegible]

Din toate aceste considerațiuni răsare o mare învățătură. Orice sforțare pentru a produce identitatea părerilor, orice sforțare pentru a produce unitatea de simțire și orice sforțare pentru a produce ordine în mișcări duc la izbândă. Și trebue să ne bucurăm din toată inima când vedem că, în ritmul hitlerian, se produc astfel de sforțări și în țară la noi, unde până mai acum câțiva ani erau atâtea desbinări într'o pulverie de partide politice.

Majestatea Sa Regele Carol II a înțeles de mult în ce trebue să stea tăria țării, și diferitele creațiuni, începute cu Constituția din 1938, însoțite de atâtea manifestări și discursuri, n'au făcut decât să ne facă să înțelegem că puternicia noastră nu sta în manifestările svăpăiate ale individualismului, ci în identitatea de păreri, în unitatea de simțire și în ordinea în acțiune. De aceea trebue să ne bucurăm cu toții că prin crearea Partidului Națiunii se creiază cel mai puternic instrument de înaintare a țării. Apelul, pe care l-a făcut Majestatea Sa la Radio și care a fost răspândit și de toate ziarele, e un adevărat imn pentru întronarea unității de conducere, [illegible] prinde în sine și ide[illegible] părerei și ordinea în acțiune. Să luăm aminte la exemplul Germaniei și am putea adăoga și pe al Italiei. Nu certuri și vorbării, ci unire în toate pentru ... faptei.

Cronica literară

AUREL MARIN: INSEMNARI DESPRE LUME, PRIETENI ŞI MOARTE (versuri)

de G. C. Nicolescu

In poezia tânără de azi, printre atâtea afişări ostentative, numele d-lui Aurel Marin se impune prin decenţa de a nu căuta sgomot în jurul său şi prin nobila răbdare de a se consacra minuţioasei şlefuiri a versului, căruia i-a rămas credincios de mulţi ani.

Intr'adevăr, d-sa ne-a dat primul volum acum şapte ani, când a publicat *Lumini* (Bucureşti, 1933). Cu o regularitate remarcabilă a continuat apoi să facă să-i apară volumele, uneori foarte reduse ca număr de pagini, dar nu neconsistente, în care îşi sublima cu luciditate sensibilitatea. Se succed, după primul volum: *Yodler* (Braşov, 1935), *Intrarea în pădure* (Cernăuţi, 1936), *Versuri* (Braşov, 1937), *Poezii* (Braşov, 1938), *Insemnări de vacanţă* (Braşov, 1940) şi acum recent, în editura Fundaţiilor Regale, cel din urmă, *Insemnări despre lume, prieteni şi moarte* (Bucureşti, 1940).

După cum se vede o activitate foarte bogată, cu atât mai de preţuit cu cât ea nu se impune numai prin cantitate. Din contra, poeziile d-lui Aurel Marin constituesc una din acele rare opere în care putem descifra un sens al vieţii şi al lumii dela care autorul porneşte, conştient sau subconştient.

Nu este locul aici, mai ales în [illegible]re, să fixez poziţia acestui scriitor în poezia modernistă română, nici să încerc să limpezesc noţiunea destul de complexă a acestei poezii moderniste, atât de deosebită cel puţin la prima vedere, de ceea ce constitue poezia tradiţională. Ar fi o sarcină extrem de dificilă, care n'ar putea fi rezolvată într'un spaţiu atât de restrâns, să caut o legitimare a poeziei d-lui Aurel Marin presupunând poezia modernistă neacceptată şi să pornesc dela explicarea acestei forme de artă ermetică în expresie, iar în fond cu o diminuare a sensibilităţii şi cu o sporire a elementului abstract, intelectual.

Ca tot ce este nou, şi poezia modernistă de azi (să se ierte accentuarea, dar şi romantismul a fost cândva „modernism") a încercat să violenteze formele tradiţionale şi a căutat să siluiască nu numai strofa sau versul, dar chiar elementul fundamental al literaturii, limba. Sunt cunoscute relevările făcute în legătură cu aceasta în special asupra d-lui Tudor Arghezi. Ca orice modernist, nici d. Aurel Marin nu putea scăpa acestei tendinţe şi ne-a dat, în special în primele sale volume (în ultimile această tendinţă este diminuată până la dispariţie: oboseală? schimbare de concepţie?), o sumă de cuvinte pe care d-sa singur le forma. Lăsând la o parte cuvintele *diamantin, strălimpezit, licăr*, care poate nu sunt nici proprii, nici prea neaşteptate, notăm ca foarte pline de efect: *întomnat, însingurat, lunat, desfoliat, lăurat, înminunat, insomnorat, înceţa, drumar, a mătăsui*, care arată o sforţare de a da o virtualitate dinamică, verbală, substantivelor în general, într'o poezie care este mai mult nemişcare, sinteză de imagini disparate care se grupează într'un întreg.

Incă dela început, în poezia d-sale, d. Aurel Marin este obsedat de ideea morţii, pe care o acceptă cu resemnare, ca firescul termen al acestei vremelnici treceri pământeşti. Nicio înfiorare ca de spaimă în faţa morţii, nici bucurie. Ea apare ca o stare de solitudine normală, din care suntem ieşiţi temporal în cadrul vieţii, spre care ne îndreptăm cu sau fără voia noastră. Poezia *Noi*, din volumul *Versuri*, cuprinde foarte limpede exprimată tocmai această stare de spirit:

[illegible] noastră în curând va fi
[illegible]
[illegible], unde-am plâns,
[illegible]

Toţi ne vor însoţi până la o poartă
Şi de acolo vom rămâne singuri!

Abia târziu, în mai rară pădure,
Vom zăbovi din mers
Pentru un vers, pentru o doină,
Când toamna însângeră calme apusuri.

Nu ne mai trece nimeni pe-aproape.
Intre ramuri întinse mângâetoare,
Vânt uşor va legăna hamacul
Unde seara şi-a culcat umbra!

Ne-am oprit. Mai e vreme de'ntoarcere.
Dar cine mai vrea? Cine mai poate?
Ne-au dus paşii în neştire, de-am ajuns
Surprinşi, în adâncă solitudine!

Nu mă pot opri să relev remarcabila sobrietate şi nenumăratele efecte de artă pe cari poetul ştie să le scoată cu mijloace atât de simple în aceste versuri. Ceea ce este însă deosebit de interesant este cadrul în care această clipă a morţii este plasată: pădurea — „între ramuri întinse mângâetoare". Şi este interesant pentru că ideea morţii este legată mai totdeauna la acest poet de aceea a pădurii şi a muntelui. Deşi s'ar putea spune, de către cine cu[illegible] aceste două elemente nu sunt decât incidentele materiale care i-au stat la îndemână din vieaţa zilnică, în realitate, perspectiva este mult mai adâncă.

In concepţia d-sale, moartea este singurătate şi nemişcare. Această moarte nefiind pentru poet un motiv de îngrozire, ci un moment în care „nimeni nu mai vrea, nimeni nu mai poate" să se întoarcă, pe care-l acceptă ca pe momentul integrării sale într'o realitate absolută, este firesc până să se apropie să mediteze asupra ei şi uneori să aspire cu linişte la ea. Nicăieri nu va afla însă atât de limpede vecinătatea cu moartea ca în singurătatea nemişcătoare a pădurilor de munte:

O regiune clară m'apropie de ora
Singurătăţii vaste, încremenirii soră.

(In munte, vol. Versuri)

In chipul acesta, legătura *moarte — munte — pădure* este limpede şi se explică întreaga invocare pe care o face poetul pentru momentul *trecerii* din vieaţă în moarte, în care se împreună fericit poate şi reminiscenţe din Eminescu, cu elemente folclorice şi cu originalitatea vie a sa:

Şi, într'o seară, largul tău frunziş,
Pădure scumpă, se va apleca
Pentru un lung, uşor acoperiş,
Pe cântăreţul drag, pe sluga ta.

Uitat de lume, lumea rea uitând,
Cu munţii mei şi cu pădurea mea
Şi frumuseţile nemaiuitând,
Voiu trece lin, cum trece pasărea.

(Trecere)

In volumul din urmă: *Insemnări despre lume, prieteni şi moarte*, avem aceeaşi viziune a morţii, parcă mai apropiată încă de împlinire. Cadrul este cel vechiu: muntele şi pădurea, la care adaogă un element nou: ninsoarea — semn al purificării, dar şi al unei senzaţii de răceală a morţii:

[illegible]
Cad din cerul departe,
Semne ascunse de moarte
In prea mărunţii fiori.

Incontestabil, poetul a evoluat dela volum la volum. Aici se pare că avem rezultatul unei rămâneri a sa la răscruce. O mai adâncă meditaţiei asupra lucrurilor a adus unele schimbări. Incă din cea de a doua poezie: *Destin*, vedem cum muntele şi pădurea nu sunt numai cadrul care-l „încremenirii soră", dar devin simboluri a lumii şi a vieţii umane. Comparaţie nu există, dar sugestia este perfectă şi viguroasă. Frământat parcă mai adânc de ideea acestei treceri prin vieaţă, multe din poezii cuprind acest element al fluidităţii, sub diversele lui aspecte, şi o ceva mai accentuată aspiraţie spre moarte. Mai mult decât în volumele anterioare, renunţă la ornamente şi întâlnim adesea notarea fără obscuritate, menită să creeze atmosfera sentimentului:

Seara de azi
Tulbure, rece,
Incepe-a trece
Lină pe brazi.

(Seara de azi)

Imaginile îi devin atât de organic întrupate în vers, că la prima lectură ai impresia că lipsesc. Ermetismul e şi el în bună măsură înlăturat. Versul este aproape regulat, cu rare inversiuni obscure, care să dea totalului aspectul unei şarade greu de deslegat. Ba uneori el capătă rezonanţa clasică:

Oamenii trişti îţi aduc
Paşnici, fără de voie,
Nepreţuita ofrandă
A inimii lor.

Trântorii, furii, poetul,
Neosebiţi, laolaltă,
Iradierea luminii
Beţi, o contemplă!
. . . .

(Lumii)

Spre deosebire de celelalte volume, acesta din urmă accentuiază neînsemnătatea vieţii, şi cu toate acestea tocmai aici vom afla o notă de uşor hedonism, un îndemn de a lua şi de a da vieţii tot ce se poate, până nu e prea târziu:

Să cheltuim din vremea cât mai avem de stat
Alături de furtuna de frumuseţi de-acum.
In urmă cine ştie dacă ne mai oprim
Cu voie să alegem secunda ce s'a dus.
Să cheltuim din vreme cât scumpul ţintirim
Alege alte umbre, d[illegible] câte-i s'au [illegible]dus.

(Indemn)

In această prezentare scurtă nu pot intra în analiza efectelor pe care ştie şi poate să le scoată d. Aurel Marin prin poezia sa. Sunt însă câteva care merită să fie reţinute. In primul rând, pentru creearea atmosferii în care să se producă sentimentul ce vrea să-l sugereze, este interesant cum foarte adesea în strofa ultimă nu face decât să repete versurile inversate ale primei strofe.

Un fericit procedeu de sugestie, firesc în tendinţa de a evita cât mai mult cuvintele de legătură, este acumularea de adjective, uneori două alteori trei, deobicei puse înaintea substantivului, reuşind să scoată efecte din împreunarea unui adjectiv articulat cu unul nearticulat, efecte pe care nu le poţi defini, dar pe care le simţi. Poate cel mai preţios dar al d-lui Aurel Marin este însă arta rejet-ului, arta de a lega versurile între ele şi de a da astfel poeziei un caracter auditiv curgător, lipsit de asperităţile pe care vizual le-ai bănui.

In volumul acesta, în care se poate nota şi o uşoară aplecare spre erotică (atât de rară în opera d-lui A. Marin, semn că d-sa nu-şi clădeşte arta din elemente ieftine, uşor la îndemâna oricui) şi spre religios (*Simplă inscripţie pentru sfânta scriptură*), vom afla însă în deosebi aceeaşi obsesie a morţii, şi o aspiraţie ceva mai vie spre ea, o lepădare de orgoliul lumii şi o înălţare într'un blând scepticism care nu desconsideră nimic şi acceptă totul. S'ar putea spune chiar să ducă înainte moartea nu-l înspăimânta, acum îl face o oarecare teamă tocmai viaţa (*Pe aceşti copii şi altele*).

Am încercat să limpezesc câteva linii fundamentale, din poezia d-lui Aurel Marin. Nu este, evident, făcută toată analiza, nici la suprafaţă şi nici în adâncime. Cine se va apleca asupra acestui ultim volum, ca şi asupra celorlalte, va vedea, ca totdeauna când va îndrăzni să citească versuri, că nu ideile sunt în special preţioase, ci chipul cum reuşeşte să le sugereze poetul, uşoara melancolie pe care o creează şi simplitatea mijloacelor sale de expresie.

Acestea fac ca poezia d-lui Aurel Marin, spre deosebire de multe, fără să fie lipsită de substanţă, fără să fie discursivă, să fie accesibilă oricui are acel minim de pregătire sufletească prin care să recepţioneze poezia.

CONCURS

pentru cea mai bună nuvelă

Nuvela de gen literar, care la începuturile literaturii româneşti moderne a fost reprezentată prin atâtea talente valoroase, a ajuns astăzi o adevărată cenuşereasă de care nimeni nu vrea să mai ştie.

Ziarul nostru înţelege de aceea să-i acorde întreaga protecţie şi să stimuleze vechile şi noile talente. Una din paginile ziarului nostru va cuprinde în fiecare număr o nuvelă românească sau străină. Fireşte că dorinţa noastră este ca literatura românească să ocupe locul de frunte.

De aceea am hotărît acordarea unui premiu de *3000 lei* pentru cea mai bună nuvelă românească, ale cărei dimensiuni nu vor trece de o pagină a ziarului nostru.

Un juriu compus din d-nii: Liviu Rebreanu, prof. D. Caracostea şi prof. I. Sân-Giorgiu, va decerna premiul.

Manuscrisele se vor trimite la redacţia noastră până la data de 31 Iulie.

Agenda

Cărţile editorilor au fost întotdeauna primite cu interes, fie că aduceau un material memorialistic, prin care se făceau cunoscute date noi din biografiile scriitorilor, fie că puneau în discuţiune probleme de tehnică editorială. Probleme de felul celor din urmă alcătuesc cuprinsul volumului d-lui *Nicolae Th. Ionniţiu*: „Despre carte şi slujitorii ei". Autorul se ocupă cu competenţă de toate problemele în legătură cu cartea: primirea manuscriselor, contractul de editură, tipărirea, corectura, coperta, publicitatea şi vânzarea, criza cărţii. Pagini interesante sunt închinate slujitorilor cărţii, dela editor şi librar, până la critic şi cetitor.

D. Nicolae Th. Ionniţiu vede pe drept cuvânt, în editor un foarte important factor nu atât în slujba comerţului, cât mai ales în acea a artei şi a naţiunei. Misiunea editorului este, din această cauză, foarte grea şi plină de răspundere. Dragostea pentru cartea bună, dragoste dezinteresată şi dublată de erudiţie, sentimentul unei înalte datorii naţionale, iată două din cele mai importante însuşiri, care se cer neapărat acestui „slujitor al cărţii".

★

George Lesnea este unul dintre cei mai abili mânuitori ai versului de o perfecţiune clasică şi de o vigoare caracteristică, dintre poeţii noştri tineri. In volumul de poezii „Ceaslov" (Ed. Cartea Românească), regăsim prezenţa obsedantă a morţii, cu care ne-au familiarizat versurile mai vechi ale acestui poet. Pentru Lesnea, *sfârşitul* nu este un motiv de tristeţe sau de desnădejde. Moartea, cu tot procesul ei de descompunere, este un fapt peste care nu se poate trece, împotriva căruia nu se poate lupta. De aceea, acest fapt este primit aproape cu seninătate, în orice caz fără revoltă şi teamă. Mai mult chiar, întoarcerea trupului în pământ este un proces de purificare aşteptat:

„Nu-i prea departe ziua când voi dormi 'n mormânt
C'un stânjen de ţărână deasupra morţii mele.
Cu viermii laolaltă am să mă fac pământ,
Ca mai de vreme încă să pot s'ajung la stele.

Şi tot ce-i rău în mine se va sfinţi atunci,
Orice amărăciune va bea din neființă.
Vor creşte crini pe urma călcatelor porunci,
Va poposi 'ntre îngeri mătoasa-mi suferinţă."

Viaţa tumultuoasă a poetului va izbucni din nou în lumea de care-l vor lega amintirile, sufletul său se va împrăştia în natura regăsită.

★

D. prof. Ion Simionescu a ştiut totdeauna să îmbine în cărţile sale recunoscuta-i erudiţie cu cele mai alese calităţi literare. In felul acesta, un volum cum este „Pe drumul apelor mari" (al treilea din „Pitorescul României") câştigă dela întâile pagini interesul cetitorului. Dar ceea ce dă viaţă cărţilor d-lui prof. Ion Simionescu nu este numai atrăgătorul său stil, ci şi atenţia pe care o dă folklorului, vieţii duse de locuitorii ţinuturilor cercetate, peisajului privit în aspectele sale însufleţite. Alături de elementul istoric, toate acestea rotunjesc cunoaşterea pe viu şi în adâncime a locurilor şi a oamenilor. Prezentarea tehnică, fotografiile şi desenele numeroase, fac din volumul „Pe drumul apelor mari" al d-lui prof. Ion Simionescu o carte pe care o recomandăm cu toată căldura.

★

Numărul pe Iulie al revistei „Preocupări Literare" aduce, între altele, următoarele studii: Petre V. Haneş: „B. P. Haşdeu la 21 de ani"; C. Gerota: „Cincizeci de ani dela moartea lui Vasile Alecsandri"; Mircea Tomescu: „Mihail Kogălniceanu editor"; Al. Iordan: „Dobri Vojnikov şi Vasile Alecsandri".

Volumul este completat cu numeroase note critice asupra noutăţilor literare, la care se adaugă interesanta prezentare a valorosului scriitor german contemporan Hans Fr. Blunk.

MEDITERANA cursă de Şoareci

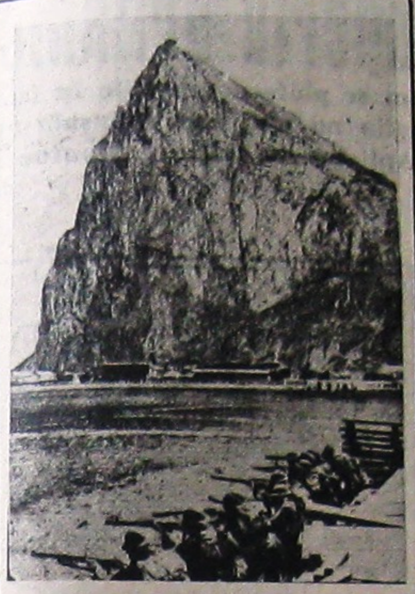

Anglia posedă cheia Mediteranei. Acum 236 de ani, Englezii au ocupat fortăreaţa Gibraltar apărată numai de 150 de oameni.

Situaţia în Mediterana după intrarea Italiei în Războiu.

Trupe de ajutor cipriote pentru Anglia. Pentrucă în 1878, sultanul turc depe atunci a cedat, în schimbul unei promisiuni incerte, administraţia insulei sub autoritatea Englezilor, cipriotii, locuitori de limbă şi gândire grecească, trebuie să lupte astăzi pentru Marea Britanie.

Fiind aşezată în mijlocul Mării Mediterane, Italia îşi întinde în mod firesc interesele în tot spaţiul cuprins de această mare şi pe coastele scăldate de apele ei. Totuş trebuie făcută deosebirea între ceeace interesează direct Italia şi ceeace priveşte îndeosebi celelalte state riverane. Italia este unită cu celelalte state riverane prin aceiaş cale a apei, egal de importantă pentru toate.

Odată cu construirea Canalului Suez, Marea Mediterană a devenit o arteră principală a navigaţiei mondiale. Acest canal a trecut pe planul al doilea vechiul drum spre Indii pe la Capul Bunei Speranţe şi a creiat, pentru lumea extra-continentală un acces mai uşor şi mai comod spre peninsula Balcanică şi spre Orientul apropiat. Anglia, cu întinsele şi îndepărtatele sale posesiuni coloniale, a fost cea mai interesată în Mediterană. Deaceea această mare capătă o însemnătate tot mai mare în caddrul politicei comerciale şi de hegemonie navală britanică. Astfel Anglia se interpuse între diferitele state din jurul acestei mări, pe care o scoate în acelaş timp din situaţia de lac. Anglia se instală în Gibraltar şi baricadă astfel ieşirea spre Vest. Işi creiă în Malta o poziţie orientată îndeosebi în contra Italiei, care pe atunci mai putea fi uşor ţinută în şah. Apoi se întinse dealungul căii de navigaţie spre Canalul Suez, până la Alexandria, Jaffa şi Haifa şi baricadă astfel marea şi spre Est. Ciprul alcătuieşte deasemeni o importantă staţiune strategică a Angliei. Graţie posesiunii Canalului Suez, care se găseşte precumpănitor în mâna Englezilor, trecerea prin Marea Mediterană a devenit cea mai sigură cale de navigaţie spre India a imperiului mondial britanic. Şi a rămas cea mai sigură cale până ce Italia, singura mare putere în acest spaţiu, îşi refăcu forţele şi-şi aminti de adevărata sa misiune. Intre timp, Italia a înlăturat aproape compleet vechile poziţii engleze, considerate mult timp nesdruncinabile. Ea a despărţit Vestul Mediteranei de Estul ei şi domină, graţie poziţiei centrale naturale în acest spaţiu şi posesiunilor coloniale din Nordul Africei, întreaga cale de navigaţie engleză. La aceasta au contribuit şi deplasările de forţă din ultimul timp, datorite mijloacelor de luptă moderne aeriene. Puterea Angliei este astfel serios obstaculată. Marea Britanie a fost silită, încă înainte de izbucnirea războiului cu Italia, la o atitudine defensivă şi nu se vede cum ar putea acum să mai treacă la ofensivă adică la recucerirea poziţiilor pierdute. In această privinţă nici Franţa nu i-ar mai putea fi de folos mai ales pentrucă, între timp, Spania a adaptat o atitudine, care, dacă nu o aliază cu Italia, o leagă totuş strâns de aceasta. Gibraltarul a devenit problematic, iar Malta este practic pierdută, numai extremitatea estică a mării mai poate fi considerată ca o puternică zonă engleză, care însă nu poate permite trecerea la un atac decisiv.

La Valetta, capitala insulei Malta.

Vase de războiu britanice în portul Gibraltar.

„Bogata doamnă bătrână" în Port Said. De când Kedivul Ismail Paşa a vândut marele său pachet de acţiuni însărcinatului secret al primului ministru Disraeli, Englezii domină canalul şi Egiptul. Societatea Canalului Suez, care produce imense câştiguri, a construit în Port Said acest impozant edificiu administrativ. Numele său este foarte semnificativ.

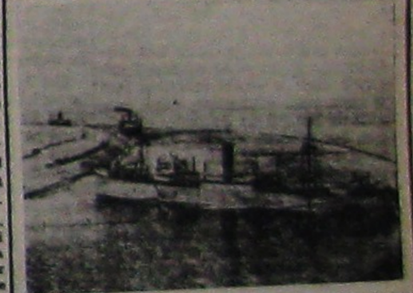

Canalul de Suez poate fi uşor blocat. E suficient să se răstoarne un vas de-a-curmezişul, ca întreaga circulaţie spre Indii să fie oprită pentru câteva luni. Operaţia se poate face oricând de un comandant îndrăzneţ de vapor şi ea e actuală mai ales acum.

Italia deţine inima Mediteranei

Ce barează Anglia în Mediterana

Cronica militară

Se pare, că faza pregătitoare a atacului forțelor germane și italiene asupra pozițiilor britanice din insule și din Mediterana se apropie de sfârșit. Din pozițiile ce le ocupă de-alungul coastei de Vest a Europei, dela Narvik la Biscaya, Germania strânge metodic cercul de fier în jurul Angliei. Aviația germană nu a întreprins încă vreun mare atac asupra Angliei, dar a atacat zilnic, cu metodă obiectivele militare de pe coastă și din interiorul Angliei și al Scoției. Această strânsă acțiune pregătitoare a avut ca efect până acum:

a) să sporească efectele contra-blocadei germane;

b) să frângă forța de rezistență a Angliei, distrugând șantierele marinei, aerodromurile, taberele de concentrare a trupelor, sistemele de apărare construite în adâncime dela Sud și Est spre interior, uzinele cari lucrează pentru armament.

Bombardarea sistematică a porturilor, la Brighton, la Portsmouth, la Southampton pe insula Wight unde sunt puternice șantiere navale, la Portland principal port militar, la Plymouth, la Bristol unde se află uzinele marilor fabrici de avioane de bombardament Bristol-Blenheim, la Glascow unde sunt cele mai mari șantiere navale ale Angliei, la Edinburgh, a slăbit considerabil forța de rezistență a Marei Britanii și a distrus complect moralul maselor populare și al armatei engleze.

Pe de altă parte acțiunea italiană în Mediterana și în Africa a dat cele mai strălucite rezultate. In primul rând forțele aeriene italiene din Sicilia, Libia, Sardinia și Tripoli au desființat baza navală engleză dela Malta, care avea misiunea de a facilita mișcările escadrei engleze pe toată lungimea Mediteranei. Datorită acestui fapt, flota engleză se află despărțită în două, o parte la Gibraltar și alta la Alexandria, fără putința de a se regrupa. Fărâmițată astfel, escadra mediteraneană a Marei Britanii a fost redusă la neputință, incapabilă să atingă coastele italiene, incapabilă să mai protejeze vasele de comerț în convoiuri și inaptă pentru o luptă cu succes. Numeroasele pagube suferite din partea atacurilor avioanelor și submarinelor italiene i-au slăbit considerabil valoarea combativă. Supremația maritimă engleză în Mediterana a trecut în istorie, e un fapt de cronică, dar nu mai e o realitate. Refulată la cele două extremități ale Mediteranei, flota britanică divizată va fi probabil distrusă în bazele ei dela Gibraltar și Alexandria.

Este așa dar de presupus, că marele atac decisiv se va da sincronizat de trupele germane asupra Angliei și de către forțele italiene din aer, de pe mare și de pe uscat în Mediterana și în teritoriile engleze ale Africei. Retragerea engleză dela Moyale, după un asediu italian de cinci zile, marchează o frumoasă performanță a trupelor Ducelui. Evacuarea populației egiptene dela Cairo și din delta Nilului indică teama engleză de un eventual atac teritorial al armatei italiene, având ca obiectiv ocuparea Suezului pe uscat și bararea oricărei retrageri pe canal, spre Indii a escadrei britanice dela Alexandria. De asemenea ieșirea din Gibraltar a flotei engleze este grav periclitată pe deoparte de forțele aeriene și marine italiene foarte active în Mediterana, cât și de prezența germană dealungul coastei oceanice a Franței.

Ultima fază a războiului se anunță astfel în grandioasa perspectivă a unei operațiuni militare de o anvergură nemai cunoscută până acum în istorie.

Război [...]u Pace?

Imperiu britanic s[...]periu anglo-saxon?

Cum se plătesc greșelile în istorie. [...]re se prăbușește: Imperiul britanic. Anglia nu mai este o insulă apăra[...]. Primejdia continentală și cea niponă. Aplicarea doctrinei Monroe pentr[...]ropeană, pentru lumea anglo-saxonă și pen[...] asiatică

de [...]NESCU

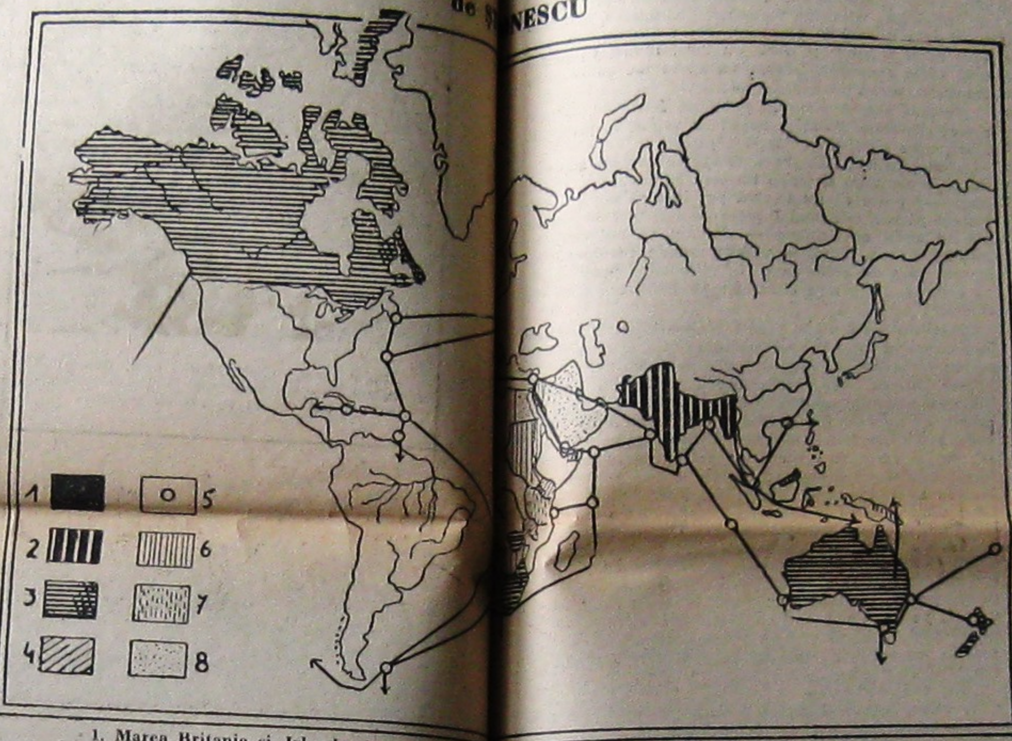

1. Marea Britanie și Irlanda de Nord. 2. Im[...] Self — guvernământul dominioanelor. 4. Coloniile. 5. Stațiuni navale. 6. Protectorate (inclusiv Sudanul [...]). Mandate ale Societății Națiunilor încredințate administrației britanice. 8. Zone de influență britanică.

Imperiul britanic se află, în momentul de față, în cea mai critică fază a desvoltării sale istorice, pentrucă este amenințat nu numai Imperiul propriu zis, dar chiar este amenințată Anglia, adică insulele cari formează Metropola unde se leagă și se desleagă destinele imperiale ale englezilor.

Lupta care este pe punctul de a începe va fi hotărîtoare nu numai pentru viața Angliei dar chiar pentru aceia a Europei și a lumii, ținând seama de influența pe care o exercită englezii în toate colțurile planetei.

Niciodată în lunga sa istorie, Anglia nu s'a găsit mai grav amenințată și mai complect incercuită ca acum.

Imperiul britanic se bazează, în primul rând, pe un mit. Pe mitul puterii Metropolei care în această perioadă a războiului s'a dovedit a fi o mare ficțiune. Fără a încerca să facem procesul participării britanice în actualul război, va trebui să constatăm că Anglia l-a deslănțuit fiind complet nepregătită aruncând în luptă alte popoare (Polonia, Norvegia, Olanda, Belgia și Franța) și oferind la toată lumea garanții de asistență militară fără ca să fie cerute și fără a avea vreo eficacitate, după cum atât de bine și de dramatic s'a văzut. Iar această politică, făcută în mod conștient pentru a se salva, provocând, tot în mod conștient, distrugerea atâtor state pentruca, în felul acesta, să câștige timp pentru a se putea pregăti a avut de scop deslănțuirea unui război de lungă durată în care, în cele din urmă, Germania să fie sleită prin blocada economică, iar forța sa armată să fie epuizată prin ciocnirile cu armatele europene. Trăim astăzi, din plin, această realitate fără putință de a fi considerată ca un mijloc de propagandă, pentrucă prin acțiunea fulgerătoare a armatelor germane, s'au învederat planurile engleze. Socoteala Angliei de a face un război de lungă durată cu participarea lumii, a eșuat; înfometarea Germaniei s'a întors azi împotriva Angliei, dat fiind că legăturile ei cu Europa sunt în întregime rupte iar cu restul lumii sunt grav amenințate. Imperiul britanic, care are 500 milioane supuși așezați pe a patra parte din suprafața globului, număra, — după propria declarație a d-lui Duff Cooper, — la începutul anului 1939, când Germania realiză protectoratul asupra Boemiei și Moraviei, când deci forța sa armată ajunsese la maximum, — o armată de 23.000 soldați! Iar corpul expediționar britanic trimis în Franța cuprindea numai 400.000 soldați în Mai 1940 când a început marea ofensivă de pe frontul de Vest!

In istorie, greșelile nu se iartă; ele întotdeauna au avut o scadență tragică pentru toți aceia cari le-au făcut. De astădată însă greșelile conducătorilor Angliei nu vor fi plătite numai de poporul englez dar sunt plătite, după cum știm, de atâtea popoare europene cari s'au încrezut în cuvântul Angliei și în puterea sa.

UN MIT: IMPERIUL BRITANIC

Scriam că Imperiul britanic se bazează pe un mit. Și așa este. O analiză cât de sumară a elementelor cari compun acest imperiu, — cel mai mare pe care l-a cunoscut istoria, — ne arată că, în momentul de față, situația Angliei în dominioane, în colonii și în Indii este foarte precară și chiar acolo unde influența sa este nevătămată, Anglia nu poate fi ajutată în mod eficace, din pricină că acele state sau popoare sunt foarte puțin numeroase sau foarte slabe din punct de vedere militar.

Cel mai important dominion al Imperiului, — CANADA, — numără 10 milioane locuitori din cari, aproape 3 milioane francezi. Sprijinul militar pe care-l dă Canada Angliei, este desigur mare, mai ales în ceiace privește aviația dar el nu poate fi suficient pentru necesitățile cari se ridică în calea apărării Angliei, în momentul de față. Ceva mai mult, — prin cele 5000 de km., — câți numără frontiera dintre Canada și Statele Unite, care nu prezintă nici un obstacol natural, — oricând, se va putea ridica problema unei contopiri a acestui dominion în marea familie americană. Iar această eventualitate se va ivi, desigur în clipa în care metropola nu va mai putea fi salvată.

Cel de-al doilea dominion, — TERRA-NOVA, — care se află sub sechestru din 1933, numără numai 265.000 locuitori, și deci nu poate avea nici o contribuție pentru apărarea imperiului și pentru menținerea durabilității lui, în forma actuală.

In al treilea domininon, — UNIUNEA SUD-AFRICANA, — există o stare de spirit foarte îngrijorătoare pentru ideia imperiului, deoarece cele 9 milioane de locuitori sunt frământați de diverse curente. Locuitorii Uniunii Sud-Africane, — în cea mai mare parte descendenți ai burilor, cari sunt la origină coloniști olandezi, — agită ideia unei vieți autonome mai ales prin influența pe care o exercită partidul naționalist care este împotriva Angliei. Această parte a imperiului este deci într'un acut conflict cu metropola și nu sunt excluse surprizele. Adică, este foarte posibil ca Uniunea Sud-Africană să caute să se desfacă de unitatea imperiului.

Cel de-al patrulea dominion, AUSTRALIA, se caracterizează prin lupta dintre rase, dat fiind că în această parte a lumii influența Japoniei este crescândă și dat fiind că acest continent este foarte rar populat (Australia, pe o întindere de 8 milioane km² are numai circa 8 milioane locuitori, adică 1 locuitor pe km.²) este posibilă oricând o colonizare a lui cu popoare de culoare, în special cu japonezi. Din această pricină Anglia duce o politică de susținere a elementului australian, evitându-se colonizarea altor rase. O Australie albă!, — acesta este cuvântul de ordine. Dar, este întrebarea, cât va putea susține metropola această politică ținând seama că acum trebue să se preocupe numai de propria sa salvare?

Cel de-al cincilea domininon, — NOUA ZELANDA, — deși este țara, pe drept cuvânt numită, a **fidelității britanice,** — totuși ea nu poate veni în mod efectiv în sprijinul Angliei întrucât cei 1.537.000 locuitori trebue să lucreze pentru viața și economia Neo-Zelandei. Deasemeni, din punct de vedere politic, există o **„legiune a Neo-Zelandei"** care deși pretinde că nu are nici o legătură cu fascismul și cu național-socialismul, totuși are foarte multe asemănări cu aceste revoluții naționaliste.

Insfârșit, ultimul dominion, **Statul liber al Irlandei,** — STATUL EIRE, — condus de d. de Valera, numără 3 milioane locuitori și deși Anglia este attă de grav amenințată totuși și-a fixat o politică de strictă neutralitate! Deasemeni, se cunoaște cât de primejdioasă este acea armată revoluționară a irlandezilor cari au provocat atâtea atentate în metropolă, în ultimul timp.

Trecând acum la analiza imperiului colonial al Angliei, — care nu e acelaș lucru cu dominioanele și cu India, — cari toate formează Imperiul britanic, — vom constata că el este format din colonii pe cari le stăpânesc englezii de sute de ani, din mandate ale Societății Națiunilor (în primul rând fostele colonii germane) și din zonele de influență cari se întind în Orientul apropiat (Egiptul, Irak, Palestina, etc., a căror desvoltare politică este influențată de Anglia din pricină că în această parte a lumii are de apărat libertatea navigației pe Canalul Suez, regiunile petrolifere și conductele, cari scurg petrolul spre porturile Mării Mediterane). Or, tot acest imperiu colonial nu poate contribui cu nimic în afară de materii prime și alimente, la sporirea potențialului militar al Angliei.

SEMN DE INTREBARE: INDIA

Rămâne India cu cele 353 milioane locuitori, cu miile de caste religioase, — care formează "adevărata comoară a imperiului prin materiile sale prime, dacă dominația britanică în India (83.000 englezi stăpânesc 353 milioane indieni!) se explică prin lipsa de unitate a poporului indian, împărțit în fel de fel de partide, în mai multe religii, în mii de caste, etc., — nu este mai puțin adevărat că această dominație este foarte nesigură și temporară. Și este așa pentrucă sufletul poporului indian, — care cumulează una din cele mai vechi civilizații pe cari le cunoaște lumea, — este străbătut de o puternică voință de libertate, având conștiința clară a rolului pe care trebue să-l joace în lume, rol care nu se poate împlini din pricina englezilor cari îi exploatează ca pe niște sclavi și cari țin în ignoranță, mizerie și șomaj milioanele de supuși. Și în această privință, mișcarea naționalistă a lui Mahatma Gandhi este foarte semnificativă pentrucă ea are un puternic răsunet în sufletul indian jicnit în cele mai intime sentimente de dominația engleză care atunci când nu poate exploata [illegible] înțelegere organizează [illegible] tentate sau permite [illegible] mului pentru a putea [illegible] de rezistență a acestui [illegible].

Poziția Angliei în India [illegible] delicată ca în oricare altă [illegible] imperiului. Și pentru a [illegible] cest adevăr este suficient [illegible] tim că recent ministrul [illegible] Indiilor a anunțat în C[illegible] munelor că guvernul [illegible] blema acordării unor [illegible] pline poporului indian.

Sprijinul pe care-l poate [illegible] în mod efectiv din domin[illegible] India și din imperiul [illegible] vește materiile prime și [illegible] le. Puterea armată a Mare[illegible] nii rezidă tot în industria [illegible] politană și în comenzile [illegible] America. Dar toate aceste [illegible] oare, salva un imperiu atâ[illegible] vast?

LA RASCRUCEA DECISIVA A ISTORI[EI]

Acestea sunt realitățile [illegible] riul britanic se găsește la [illegible] decisivă răscruce a istoriei [illegible] care va fi rezultatul acestei [illegible] în ceiace privește Anglia, [illegible] te pot fi de pe acum [illegible] **1. Eliminarea influenței [illegible] din Europa** și 2. **Imperiul [illegible] va suferi transformări radicale [illegible] va diminua dacă nu va [illegible] chiar, fiind înlocuit cu o altă [illegible] mă a imperialismului anglo[illegible] la care va contribui lumea [illegible]cană.**

Cum?

Să vedem.

[illegible] nenumărate rânduri oameni [illegible] mari scriitori, ziariști cu [illegible] mondial au constatat că [Angli]a nu poate duce o politică a [illegible]. Că, adică, din pricina pri[mejdiei] unui război aerian, insulele britanice nu mai sunt în siguranță și deci un război european [illegible] trage în conflict și poporul [brita]nic.

[In] 1934, primul ministru al Angliei, Baldwin, — într'un discurs celebru vorbind de primejdia unui război european și de ac[țiunea] dinamică a național-socialismului, — a declarat că frontierele defensive ale Angliei sunt pe [Rin].

[In] aceiași epocă, — anul 1934, Bernard Shaw și H. G. Wells, [doi] scriitori anglo-saxoni, au declarat, în conferințe radiodifuzate [că] Anglia și America trebue să colaboreze din ce în ce mai mult, numai pentru a face față pericolului galben. Două rațiuni esen[țiale] împing Anglia pe calea unei [intime] colaborări cu Statele-Unite: [pri]mejdia **continentală** și **cea japoneză.**

ALTE MARTURII

La începutul anului 1934, în ca[drul] unui interview apărut în [Ob]server, d. Iudge Bingham, am[bas]adorul Americii la Londra, a [vor]bit despre colaborarea celor [do]uă popoare de limbă engleză. D. [Bi]ngham a declarat că dacă popoarele Angliei și Americii vor [în]cheia o **antantă-durabilă** și vor [pu]ne bazele unei strânse colaborări diplomatice „lumea va fi eliberată de panică și fiecare se va simți în siguranță pentrucă toate problemele vor putea găsi o soluție amiabilă.

In Mai 1934 d. MacDonald, fost prim-ministru al Angliei, într'o scrisoare adresată d-lui Bingham declară:

„Se poate întâmpla ca unele neînțelegeri între cele două popoare ale noastre să determine ca America să trateze problemele internaționale într'un fel iar Anglia în alt fel. Insă eu mă adresez omului din popor englez și american și îi cer să nu uite că aceste eventuale dezacorduri, sunt superficiale dacă cele două mari democrații ale Americii și Angliei rămân în contact prietenesc ele vor fi în măsură să învingă toate dificultățile cari s'ar ivi în calea prieteniei lor. Desigur pot exista neînțelegeri de moment între noi, dar în nici un caz nu poate exista un dezacord durabil. Noi avem îndreptate privirile spre acelaș soare, spre aceleași scopuri. Deci și noi, n'avem nevoie de alianță; alianțele aparțin trecutului".

La 5 Februarie 1935 corespondentul lui *„Frankfurter Zeitung"* la Londra, telegrafiază ziarului său:

„Sâmbătă 3 Februarie (când d-nii Flandin și Laval erau la Londra) a fost o zi de mare importanță în istoria Angliei. Față de primejdia unui război aerian, Anglia a înțeles că cele 30 mile marine cari o separă de continent nu mai constitue o protecție suficientă pentru ca și că din punct de vedere militar, Anglia poate fi considerată ca făcând parte din continent ca și celelalte țări. Anglia a înțeles că nu mai este o insulă".

In aceiași zi se puteau citi următoarele rânduri în oficiosul Foreign-Office-ului „Times":

„Opinia publică engleză a înțeles că odată cu primejdia aeriană modernă, frontierele Angliei nu mai diferă în mod esențial de frontierele unui stat continental".

Anglia și-a dat seama încă din această epocă de faptul că nu se mai poate considera suficient de bine apărată în caz de război. Anglia este un bastion avansat al Europei, solid ancorat în fundul oceanului căreia nu-i lipsește decât un tunel uriaș ca semn tangibil al legăturii sale cu Continentul. Dela 1745, — adică de aproape 200 de ani, când scoțienii au atins orașul Deerby, — Anglia nu a mai fost amenințată de o invazie străină. Iar de aproape o mie de ani toate războaele le-a purtat la periferia imperiului.

In fața unor asemenea realități continentale, dublată de primejdia japoneză, — egală pentru englezi și pentru americani, — singura salvare pare a fi **crearea unui imperiu anglo-saxon în care să se contopească imperiul britanic, Statele-Unite și cele sud-americane cari resimt primejdia niponă în mod foarte accentuat.**

Un alt fapt care pledează pentru această uniune imperială a viitorului este și acela care ne arată că puterile anglo-saxone, Anglia și Statele-Unite, — deși acestea din urmă nu sunt în mod oficial membre ale instituției dela Geneva, — sunt acelea cari au majoritatea voturilor la Societatea Națiunilor.

Scriitorul suedez Kelen, de universală reputație pentrucă a pus bazele disciplinei geopolitice care are atât de mare importanță în Germania, vorbind de Societatea Națiunilor, a declarat că are două fețe: **„Văzută din stânga, este o ligă a păcii; văzută din dreapta, Societatea Națiunilor este o organizație fondată pe vechi principii imperialiste, care este destinată să garanteze fructele victoriei și să servească de mască supremației anglo-saxone".**

PRIMEJDIA NIPONA

Acum, în ceeace privește primejdia niponă este un lucru stabilit, pe care-l verificăm mai ales în epoca noastră, că Japonia urmărește realizarea unei politici care să elimine influența albilor din Asia Orientală și din Pacific. Doctrina Monroe despre care se face atâta caz în America, pentrucă ea se bazează pe ideia de imixtiune a altor puteri în afacerile americane și pe ideia unei totale opoziții a colonizărilor pe pământul american, primește o ratificare integrală și prin politica niponă care pretinde redarea Asiei, lumii asiatice.

Cu alte cuvinte, o Europă a europenilor, o Americă a americanilor și o Asie a asiaticilor.

SINGURA SALVARE

Și atunci, dacă acesta este jocul spiritual al politicii vremii noastre, care tinde a se împlini întocmai, — care este poziția Imperiului britanic și cum se poate salva lumea anglo-saxonă, atât de amenințată în insulele britanice?

Răspunsul este simplu: dat fiind unitatea spirituală care leagă poporul englez, iar nu popoarele pe cari le domină, precum și interesele majore cari leagă lumea engleză de lumea americană, — în această răscruce a istoriei, singura soluție salvatoare pentru anglo-saxoni pare a fi [illegible] unui imperiu anglo-saxon care să cuprindă actualul Imperiu britanic, — care va suferi transformări și diminuări inerente, — și lumea americană.

Un fapt este sigur: Ceeace mai este încă imperiul britanic, nu mai poate fi. Ceva se schimbă și în lumea anglo-saxonă, ca și în lumea europeană ca și în cea asiatică.

Iar acest ceva se chiamă pentru insularii britanici: Imperiul anglo-saxon; pentru europeni, biruința integrală a naționalismului; iar pentru Asia o eliberare a ei de alte rase.

Nu profetizăm; constatăm. Adică încercăm să desprindem concluzia unor adevăruri cari vor sta[illegible] din câteva premize pe cari ni le furnizează realitatea. Iar în viitor apropiat ne va arăta în ce măsură va fi așa sau altfel.

Cronica externă

Incheiam această rubrică, în ultimul nostru număr, exprimându-ne convingerea, că Ungaria n'a putut să redeschidă chestiunea revendicărilor ei teritoriale absurde, cu concursul celor două mari puteri ale Axei, Germania și Italia. Concluziile întâlnirii dela München ni-au confirmat pe de-a întregul. Primul ministru Teleki și ministrul de externe Csaky au plecat de acolo sfătuiți să curme agitațiunile revizioniste din Ungaria. Lucrurile au reintrat astfel în deplină ordine. Intors la Budapesta, contele Teleki a declarat, că în actualele împrejurări, națiunei maghiare i se impune „OBLIGAȚIA DE A NU VORBI PREA MULT, DE A AVEA INCREDERE, DE A LUCRA ȘI DE A SE SUPUNE", ceea ce este, credem, destul de limpede.

Ori, tocmai asta semnalam în cronica noastră din săptămâna trecută, inoportunitatea agitațiunilor revizioniste din Ungaria și caracterul lor de manevră gen Lord Rothermeer. Aceeaș constatare o fac acum, după întrevederea dela München, toate ziarele germane și italiene. D. Virginio Gayda directorul lui „Giornale d'Italia" spune în această privință:

„Nu este îndoială deci că Ungaria va fi prezentă în problema Europei noui. Dar sarcina puterilor Axei, ca și sarcina prietenilor ei, este dublă în această ultimă și grea fază a războiului: să se localizeze, până unde este posibil, conflictul european, reducându-l la termenii săi esențiali și la protagoniștii săi indiscutabili ȘI SA NU SE DEA ASCULTARE AȘADAR MANEVRELOR INAMICULUI, care are interesul să creeze confuziuni și ciocniri noui și să lărgească conflictul, pentru a încerca să scape de răspunderea sa europeană precisă și de soarta sa fixată de istorie."

D. Francesco Maratea, în „Messagero" precizează:

„Este clar că dacă Ungaria, în aceste momente deosebite, ar rupe zăgazurile prin gesturi ireparabile, ea ar face jocul inamicului."

Iar d. Giovani Ansaldo, directorul ziarului „Telegrapho" spune fără menajamente adevărul, în corespondența trimisă din München ziarului său:

„In rezumat, pământurile care se află dincoace de frontiera la care au ajuns rușii prin excursia lor motorizată spre Basarabia, este în interesul Axei SA RAMANA IN LINIȘTE ȘI CU FRONTIERELE LOR NESCHIMBATE.

„Din cele de mai sus este ușor de văzut că există un oarecare contrast între satisfacția aspirațiilor ungurești și preocupările imediate ale puterilor Axei."

Am insistat asupra părerilor exprimate în presa italiană, fiindcă e știut că Budapesta conta cu deosebire pe bunăvoința Romei. Dar această bunăvoință n'a putut fi atrasă dincolo de limitele dreptății naționaliste și cu atât mai puțin față de o acțiune care poartă pecetea perfidiei engleze.

Morala totalitară e mai presus de măruntele vanități locale și pe bună dreptate „Deutsche Allgemeine Zeitung" putea să afirme:

„Puterile beligerante, Germania și Italia, sunt în egală măsură ca și Ungaria, interesate în primul rând să vadă menținută stabilitatea economică a spațiului dunărean și siguranța păcii în sud-est.

„Rezultatul dela München a fost înțeles în acest sens nu numai în Ungaria, ci în toate țările balcanice. Autoritatea incontestabilă a Germaniei și a Italiei ESTE O GARANȚIE DE INCREDERE PENTRU MICILE NAȚIUNI."

După clarificarea dela München, nimic nu ne împiedică acum să așteptăm cu încredere conferința de pace, care va reda liniștea și buna înțelegerea între popoarele Europei. România naționalistă a plătit tribut greu acestei păci; îl va aduce, cu prisosință și pe cel de muncă ordonată și constructivă pe pământul hărăzit poporului român, ca, așa cum se exprimă nota oficială a întâlnirii dela München, „împreună cu celelalte popoare gata să colaboreze cu Germania și Italia la reorganizare", să se mențină pacea în Sud-Est și „să se construiască aici o nouă Europă, eliberată de orice ură și injustiție."

ROMANI!

cumpărați din magazinele românești

CAMAȘI, CRAVATE, PIJAMALE

„NIKY"

DUMITRU BORCEA, VICTORIEI 114. Tel. 3.51.66

MULȚUMITA CONCURSULUI DAT, VINDEM CU 100 LEI DE CAMAȘE MAI EFTIN CA TOATE MAGAZINELE SIMILARE

A apărut

Der Rumanische Wirtschaftsraum

(Spațiul comercial românesc)

de

Pant. M. Sitescu

De vânzare la toate librăriile și la autor în str Știrbey Vodă 20 București

— Prețul 300 lei —

ANTINEVRALGIC

Dr. NANU MUSCEL

INTREBUINȚAȚI CONTRA

GRIPEI, MIGRENEI, NEVRALGII, etc.

Se vinde numai în cutii originale, conținând 2 buline și cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI, București, Calea Rahovei 165

Din literatura minorității germane din România

Concediul

Nuvelă de Heinrich Zillich II

Se așezau la masă, constrânși la tăcere printr'un gest al adjutantului. Trupurile lor ascunseră lampa, dar nu șezură liniștiți locului. Șoapte enervate circulau împrejur. Intr'o clipită odaia fu plină de fum.

Elevul plotonier se aplecă înainte, ca să prindă o rază de lumină. Citea scrisoarea, pe care o apucase cum întinsese mâna: Mi-am făcut socoteala, că într'o săptămână trebuie să fii la mine. Eri am făcut, singură de tot, drumul prin făget, până la casa dărăpănată. Au început să se îngălbenească coroanele, dar frunzele nu cad încă. Nu mă puteam gândi la altceva, decât că vei merge cu mine pe drumul acesta, încă înainte ca una dintre frunze să atingă pământul.

Aceasta era scrisă cu patru zile în urmă. Hârtia scrisorii se îndoia ușor. Marginele erau tăioase, nici-un colț nu era mototolit. Era o scrisoare îngrijită, mirosind a curățenie. Klinghart se gândi: Dacă ar pleca numaidecât de-vale, atunci poate ar avea noroc să se plimbe după șapte zile prin pădurea de fag, înainte, ca o frunză să atingă pământul. Unde era, pentru Dumnezeu, pe masa adjutantului, biletul de concediu? El se înghesuia între ofițeri. Da, colo zăceau plicuri groase, nedesfăcute, cu sigiliul statului major al regimentului. Intr'una din pungile de hârtie, îl aștepta pașaportul către libertate.

„Unde-i căpitanul?“ întrebă el în șoaptă.

„Afară la oameni“.

In timp ce ieșea pe ușă, știa el ce voia să-i spună: domnule căpitan, voia să spună, domnule căpitan, mă cunoașteți, stau de un an sub ordinele Dumneavoastră; nu m'am tras nici-odată în sus, dar de rândul acesta, când concendiul meu — și căpitanul va pricepe cu siguranță.

Nu m'am tras nici-odată în sus? Se putea făli cu asta? O putea spune?

Intre timp, ziua de ivise. Incă nu orbea soarele. Ceața [illegible] de câteva vârfuri, ca niște petece de pânză. Văile se deschiseseră. Scânteile exploziilor de granate, pe Majo, piereau în lumina zilei, dar tunetul bubuia mai puternic în jurul muntelui destinului. In depărtare, vârfurile răsunau de ecouri, și o strălucire trandafirie începea să plutească, undeva, în nesfârșitul dinspre miază-zi, Adriatica, pe care se legăna soarele, chiar în clipa în care se lăsa pe crestele cele mai înalte. Dar, dincoace de luciul mării era cenușiul verzui al Lombardiei, ce părea că doarme încă. Cât de mic se simțea Klinghart, stând aici și gândindu-se la pădurea de fag. La frunzele cele dintâi, la foile roșietice de fag, cu marginile dințate și late ca o palmă. Pe unele este o pată neagră, urmă ruginită lăsată de degetul mare al toamnei.

Iși întoarse privirea dela front, ca să caute pe căpitan, printre vânători; deodată zări, lungiți în fața sa, morții, pe cari îi aduse depe poziția dela Majo. Mantalele le acopereau fețele. Iși aminti de săculețul lui Schürer. Puțin înspăimântat, că abia acum se gândea la el, șovăi să ridice pe rând mantăile șirului de morți. Iși aruncă privirea la ghetele morților, dar jambierele de piele de bou ale lui Schürer nu le zări. Unul dintre cei căzuți avea numai un picior, stropit de sânge, pe pulpa cu o crustă neagră. Un picior era desbrăcat cu totul. Dela majoritatea picioarelor atârnau moletiere zdrențuite. Klinghart se uita la ele, încă pe jumătate absent. Dacă ar întreba pe căpitan, dacă a citit scrisorile regimentului — poate era mai nimerită calea aceasta? Putea întreba așa fără a da vre-o importanță: domnule căpitan, înăuntru, la locotenentul Matt, în corespondența sosită regimentului, se află desigur medalia de vitejie pentru vânătorul Oberbrunner, din plotonul meu. Poate că l-ar bucura s'o primească acum, și va bucura și pe ceilalți. Și dacă ar găsi căpitanul cu această ocazie — cu totul neintenționat — foaia de concediu — nu, așa nu mergea! Atunci mai bine să mărturisească că moare de frică. Domnule căpitan, știți frica îl cuprinde mai degrabă pe unul care are biletul de concediu în buzunar. Și Schürer era pe punctul de a pleca. Dar Schürer — asta îl lovi ca un trăsnet — Schürer, „frățiorul prostovan“, s'ar fi purtat acum altfel.

Klinghart începu să numere, înfrigurat, morții. Lipsea unul. Cu grijă, ca și cum s'ar fi putut să-i mai scoale, le descoperi capetele. Strânse din dinți și privi chipul fiecăruia, nouă fețe ale unei morți îngrozitoare, care te surprinde. Văzu cranii sfărâmate, maxilare rupte, văzu sângele închegat și ochii deschiși ai morții în bătălie. Nici-o figură n'o mai văzuse vreodată înainte. Apoi acoperi cu grijă fiecare chip la loc.

„Elev plotonier“, strigă o voce aspră, „ce faci acolo?“

Klinghart se ridică: „Domnule căpitan, lipsește Schürer. L-am adus ieri înapoi —“ Drumul prin noapte i se perindă iarăși prin fața ochilor: „S'a mai întâmplat și altă-dată, ca un mort să fie aruncat în tufiș, de doi bieți oameni, pentru că le era prea greu, dar Schürer, — tocmai Schürer—“. Inainte ca ofițerul să-i fi putut răspunde, Klinghart i se adresă pe un ton milităresc: „Cer supus permisiunea de-a merge primul de-vale. Trebuie să găsesc pe Schürer“.

Figura impasibilă a căpitanului nu se mișcă. Inchise doar puțin un ochiu, învârti, mestecând între dinți, pipa, din care scoase nourași albi, măsură silueta elegantă, privi pe Klinghart aproape înveselit și lovi cu degetul marginea de oțel a căștii, cașicum s'ar fi îndoit de inteligența elevului plotonier: „Klinghart, nătărăule, doar pleci azi în concediu. Foaia de concediu trebuie să fi și sosit; și dacă nu încă, atunci îți dau o notă către regiment. Doar n'am să te iau cu mine la canonada asta“.

„Trebuie să-l găsesc mai întâi pe Schürer“, izbucni elevul plotonier. Palid și obosit de veghe, el privi fix, afară, spre bătălie, pe lângă căpitan.

„Lasă prostiile, Klinghart. Odată ce suntem acolo—“ mâna înmănușată descrise un cerc în jurul lui Monte Majo, —“ poate că nu te mai pot lăsa să pleci. Acum trebuie să pornești, mai înainte de-a fi pierdut vre-un om. Chestia cu Schürer — da, am să mă ocup eu însu-mi de ea. Vino, să vedem repede corespondența intrată. Iadul se poate porni în orice clipă pentru noi“.

„Trebuie să găsesc chiar eu pe Schürer, domnule căpitan“.

Căpitanul șovăi, dădu apoi din umeri, privi pe tânăr încă odată în față, și-i întinse mâna. Cel care o apucă, era mai aproape de plâns, decât de mândrie.

Zece minute mai târziu, fugea pe coastă de-vale, înaintea primului ploton. Razele soarelui luceau pe prund, ca mierea. Impușcăturile urmăreau fuga coloanei, cu o furie nemaipomenită. Prima grupă isbutește să treacă, trece în genere pe poteci de munte, prin focul de baraj, gândea spasmodic elevul plotonier și încerca să-și strunească fuga. In urma lui se grămădeau vânătorii. El supraveghea împrejurimile drumului, în dreapta și'n stânga. Privirea îi alerga din fiecare adâncitură a povârnișului, luneca pe deasupra fiecărei pietre. El luase la rost pe cei doi de purtători ai celor căzuți, încă înainte de-a fi pe poteca morții. Care dintre voi, porci de câini, mi-a părăsit pe Schürer? Vinovați erau doi Vienezi, care-i mai făcuseră și 'nainte neajunsuri. Acum alergau în urma lui. El le striga înapoi câte-o întrebare din când în când.

„Aici a fost?“

Nu știau. Nu, când coasta dealului se deschidea pre-

tutindeni sub lovituri, când îi înconjura fumul și clinchetul strident al schijelor, vârtejul focoaselor de granate, nu mai știau nici măcar să spună, dacă fusese în partea de sus a drumului, sau în cea de jos. Când au aruncat noaptea cadavrul pe drum, s'au ascuns în stânci și au lăsat plotonul să treacă pe lângă ei. Distanța între perechile de purtători fusese mare, și noaptea oscilând între lumină și besnă. Cum ar fi mai putut să găsească locul, acum, ziua. Cei doi se apropiară și mai mult de elevul plotonier. Acesta nu alerga însă mai repede.

Tot el fu acela care zări mortul. O fulgerare mată îi bătuse la ochi. Venea dintr'un loc jos, de sub nivelul drumului. După câțiva pași dispăru și se transformă deodată într'o dungă aurie, ca un galon de plotonier pe gulerul unei tunici de soldat. Cu capul în jos, cu picioarele deasupra, ochii albaștri ai plotonierului Schürer visau putregăirea. Pologul focului de baraj aproape că-i atingea chipul. Grupa se opri și privi fix în vâlceaua stâncoasă.

„Aici l-ați aruncat jos, câinilor!“ strigă elevul plotonier, clocotind de mânie.

Un vuiet îngrozitor, o isbitură dublă, triplă, răbufneală și orbire. Piciorul care pipăia drumul spre adâncuri, tresări înapoi. Cineva urlă puternic. Presiunea aerului le lipi corpurile de muchiile de piatră. Mari pete galbene de ecrasită colorară albul stâncii.

„Inainte!“

Alergară dealungul cărării. Alte încărcături sburară pe deasupra lor, spre adânc. In jur, păreau că sboară lăzi. Potopul Gamondă-i, Priaforă-i, Giove-i și Arltă-i năvălea vâjâind asupra lor, cașicum o mare, transformată în minereuri, și-ar fi aruncat valurile asupra văii, cataractă șuerândă și lavă mirositoare.

„Inainte!“

In urma lor rămase strigătul rănitului, plutind'n aer, și răsuna, răsuna.

„Pe cine l-a atins?“

„Pe Oberbrunner!“

Jos, unde Monte Coston le oferea adăpost contra împușcăturilor, aruncară ranițele, poticnindu-se. Privirâ, cu ochii congestionați, înapoi, pe drumul, pe care se apropia batalionul în salturi, învăluit de ceața barajului de foc. Arcadele tunătoare ale granatelor vâjâiau neîncetat pe deasupra grupei. Lumina soarelui le mângâia cald chipurile.

Elevul plotonier privea și nu-și putea aduna gândurile. Un crâmpei de amintire îl momea cu imagina concediului pierdut. Vraja se lăsa, ca o legănare la marginea unei păduri. Dar n'o știa, n'o cuprindea, — ar fi putut, cel mult, s'o priceapă dincolo de prăpastiile întunericului, pe care ziua aceasta lucitoare de toamnă îl conținea, mai mult decât însăși noaptea. Oh! îl chema ceva dincolo pe celălalt țărm al vieții, și drumul într'acolo trece prin groaza înnecului.

El sta la adăpost sigur, cu umerii plecați, ca toți oamenii săi, gâfâind ca ei și tremurând de teamă pentru batalionul, care încă mai fugea pe cărare. Vedeau în coloana lungă de oameni aplecați, animale de samar, pe care săltau mitralierele, și ale căror picioare li se împleticeau, sub lovituri de biciu, acoperite câteodată de fum. Primii oameni și sosiră, și după ei alții, din ce în ce mai mulți. Cum ajungeau în spațiul adăpostit, aruncau toți ranițele și se prăbușeau la pământ.

Acesta era doar începutul intrării în foc. Aici, pe petecuțul de glie, pe care nu-l ajungeau ghiulelele, se orândui batalionul și se regrupă dela sine, după ce-și trăsese câteva clipe răsuflarea. Se auziră comenzi, pline de nervozitate încă, dar pline deja de siguranța îndeplinirii scopului. In jurul lor erau soldați streini, cu căști de oțel pe cap, cu ochi ce erau încă vrăjiți de bătălie. Un maior mic, gras, veni în fugă dinspre poziții; părea că este smintit, după felul cum flutura harta.

„Unde este un ofițer?“ strigă el și-și șterse sudoarea depe frunte cu mâneca hainei.

Elevul plotonier se prezentă, cașicum ar fi fost singurul din întreg batalionul său. Dar și auzi vocea căpitanului, și-l cuprinse un sentiment, abia conturat, de ușurare.

Se'ntâmplă o minune. Klinghart auzi și el. N'o crezu însă, până nu circulă pela toți în jur, și n'o repetă fiecare. Maiorul spunea, și fața îi lumina ca o bilă udă: „Ați venit prea târziu. I-am aruncat singuri îndărăt. Din șapte sectoare. Doar cu o mână de vânători a atacat îndrăcitul acela de locotenent Hölzl, urcă ca o vijelie jumătate din Majo și banda se spulberă de nu se oprește nici în nori. Copii, — copii —“.

Mai rămase puțin timp, pentru a se bucura de minunea asta. Intrară în trașee, asurziți de noua vijelie de artilerie, ce trecea pe deasupra. Se târâră prin șanțuri pustiite. Acestea fuseseră peste noapte tranșee. Traseră nebunește ultimele câteva cartușe, înaintea lor, și coborâră apoi în grote, adânc în munte, unde mișunau rănițiii și prizonierii. Spre sud, peste pozițiile făcute una cu pământul, se'nălța, dogorind, soarele de amiază.

După prânz luptele scăzură în intensitate, ca un reflux. Focurile încetară. Se auziră deodată, din fața tranșeelor, vaerele rănițiilor, cari încercau să se târască mai aproape de șanțuri.

Zidurile de piatră ale peșterelor, rămaseră reci și fără ecou. Moartea lui Schürer și prima zi de concediu a lui Klinghart — pe cine să miște acestea într'un asemenea mediu. De zidurile din jur se zdrobea și cea mai grea hotărâre, ca o bucățică de cremene. Stânca rămânea neclintită. Rămânea stâncă. Și de s'ar fi prăbușit, tot stâncă rămânea. Să se fi fărâmat în pulbere, și ar fi trecut peste ținutul, care fusese ea însăși cândva ar fi trecut cu totul desinteresată față de tot. Crud este pământul. Pe tânăr îl cuprinse frica din nou. Mâncarea, pe care i-o puse un soldat înainte, o înghiți în silă, tăcut. Se certă singur pentru prostia sa, de-a nu fi apucat frânghia, pe care i-o întinsese căpitanul. Totuși, nu era felul lui de-a fi, să redepăne, jelind, cele împlinite, și să le lungească, inactiv, la infinit. Se sculă, își puse casca, o prinse cu cureaua sub bărbie, luă bastonul alpin și intră în tranșee. Trebuia să se întoarcă încă odată la Schürer. Căpitanul îi dete liber până'n seară.

Pentru a treia oară, în mai puțin de douăsprezece ore, păși pe aceiași cărare de munte. Inaintea lui mergeau acum, în șir, grăbiți, Italieni prisonieri. Erau complet demoralizați, strigau și arătau peste dealuri înapoi, către pădurile, din care porniseră la atac, în zori, când se îngâna ziua cu noaptea. Mantăile fluturau neîncinse, în jurul corpurilor lor extrem de mobile, căștile de oțel erau strâmbe pe cap. Un austriac subtitel, cu arma atârnată leneș de umăr, mergea de pază în urma lor. Nu se auzea nici-o împușcătură.

trad. de **Mihail Isbășescu**

(Continuare în N., viitor)

Incurajați comerțul românesc
Geamuri, cristale, oglinzi, rame, tablouri, vitrine, bisele, găsiți cu prețuri foarte ieftine, la
Cooperativa Geamul Românesc
ASOCIAȚIA ROMANILOR MOȚI
Calea Moșilor 25. Telefon 31604. Execuție ireproșabilă

Ajungem astfel și asta fără nici-o îndoială, ca, prin punerea la contribuție a tuturor forțelor noastre, recolta noastră să fie toată strânsă și în anul acesta.

In felul acesta avem, iarăși din belșug la nivelul recoltei noastre mijlocii ce să mâncăm până în toamna anului 1941, fără a consuma prea mult din rezervele naționale.

4) Aceste rezerve sunt enorme, lucru știut de prietenii și adversarii noștri. Numai în ceeace privește cerealele de panificație dispunem de rezerve foarte mari în silozurile naționale și în hale ca și în depozitele auxiliare ale serviciului de cereale. Faptul că puterile occidentale au dus și pe terenul acesta politica strutului, crezând că cifrele rezervelor noastre sunt un bluff, se răzbună acum și pe alte târimuri. Că aprovizionarea noastră cu cartofi și zahăr se află întocmai atât de favorabilă, că numărul vitelor nu este numai intact și normal, ci chiar ridicat, că producția internă de unt a fost puternic mărită printr'o singură lovitură, prin consumul de lapte fără grăsime, se știe, firește și în străinătate. Deaceea s'a și tăcut acolo în fața siguranței unei victorii, anunțate la începutul ostilităților prin războiul blocadei. Acest atu folosit la 1918 n'a avut și nici nu va avea vre-un rezultat! Pentru aceasta, se îngrijește ministrul alimentației germane Darré și țărănimea germană.

5) La producția germană intactă se adaugă și acum în timp de război importul. Că acest import nu este puțin important nu se știe nicăeri mai bine ca aici în sud-estul Europei. Nu trebuie să se ia prea în tragic nici în străinătate, dacă din când în când se produce vre-un important Clearing-Saldo. Acest lucru a devenit firesc în cursul anilor și se va schimba pe temeiuri firești cu timpul. Dar, trecând peste faptul acesta, Germania este însfârșit conștientă de necesitatea, pe care Adolf Hitler a exprimat-o în cuvintele: „A exporta sau a muri!“. Și dacă ne-am lămurit în Germania național-socialistă asupra unei necesități de viață, am găsit neconteniit, din 1933, mijloace și căi pentru a o satisface. Și crede cineva de aiurea că astăzi, când e în joc soarta noastră pentru secole, inteligența noastră să devină mai limitată și voința mai slabă? Noi vechii național-socialiști cunoaștem asemenea greutăți din timpul luptelor interne pentru putere, când toate problemele păreau puse. Tocmai atunci ne-au crescut puterile și gândurile în cuprinsul irațional al credinței noastre în Führer, pentru a conduce în orice situație. Afară de aceasta, să mi se îngădue încă următoarea precizare. Noi am schimbat dela 1933 cu mijloacele organizării pieții noastre, sistematic, tenace și consecvent comerțul exterior cu produse agricole de peste ocean cu sud-estul european, răsăritul și nord-estul. Și-am avut, însfârșit, succes. Poate cineva să creadă că am putea lăsa să decadă din nou un schimb natural construit cu atâta osteneală, astăzi, sau după victorie, prin lipsuri de organizare? Abea de puține săptămâni a declarat Președintele Băncii Naționale, ministrul industriei germane Funk că, în ce privește calitatea munca industriei germane reprezintă cele mai solide devize din lume. Devize care au înlocuit puternic 80 la sută din rezervele de aur ascunse în beciurile dela Fort Knox. Noi vom găsi desigur și mijloacele și căile pentru a duce aceste devize la excedent. Că, însfârșit, ministrul alimentației germane Darré este gata să importe cu preferință produsele agricole din sud-est, în Germania, e un lucru nu numai discutat teoretic, el dovedit, practic timp de 6 ani.

El este pregătit să sprijine România la introducerea noilor culturi rentabile, o dovedesc angajamentele de planificație pe care [illegible]

Un proect pentru o nouă organizare a economiei europene pe baze țărănești

de dr. Hermann Reischle II

sărcinat cu economia de război germană le-ar fi putut închega cu direcțiile respective din România.

Economia alimentației de războiu

După acest scurt rezumat, voi mai face câteva constatări privitoare mai ales la economia alimentației de război. Pot s'o fac pe scurt, de oarece economia alimentației de război este la noi organic legată de economia din timp de pace, spre deosebire de statele dușmane. Noi am susținut de mult principiul că un sistem dublu de economie de război și pace nu ar fi putut exista la noi. Am argumentat lucrul acesta, arătând că poate fi numai o direcție și o formă economică bazată pe felul, caracterul și temperamentul poporului german. Că ea trebuia să fie o economie condusă cu autoritate, dirijată, care să slujească folosul comunității nu al individului, că trebuie să desvolte conducerea personalităților, să desvolte și să cultive prin orice mijloace puterile productive în spațiul patriei. Această formă economică am admis-o deplin în sectorul agrar la izbucnirea războiului. Ce temeiuri trebuia să avem pentru a o părăsi, așa cum, adversarii noștri au trebuit să treacă dela sistemul lor liberal al comerțului independent, cu care se familiarizaseră, la sistemul neobișnuit lor al dirijării și raționalizării economice. La noi nu exista nici-un motiv pentru o asemenea schimbare de sistem, de oarece organizasem piața încă din 1933, din convingerea intimă că economia liberală se va prăbuși. Ceeace mai avem de făcut la izbucnirea războiului era numai de a adapta economia din timp de pace greutăților războiului și de a o supune, mai unitară și mai strânsă, legii de fier a conducerii, disciplinii și sacrificiului.

In acest scop, noi am limitat organizarea pieții din timp de pace, în ceea ce privește consumul, prin introducerea cartelelor. Ele ne simplificară lucrurile, nu le complicară. Căci ne-au dat cea din urmă și cea mai bună schiță statistică asupra consumului și au supus consumul la o raționalizare justă, pe care poate că nu ar fi adus-o disciplina limitării lăsate la voința fiecăruia, disciplină pe care se construise dirijarea consumului nostru din timp de pace, până la începutul războiului. Și introducerea cartelelor era atât de pregătită la noi, încât toți locuitorii primiră cartelele într'o singură Duminică, prin ajutori voluntari ai statului.

De oarece Duminica magazinele sunt închise, orice intenție de aprovizionare exagerată a unora era imposibilă. In acelaș timp ne ajuta politica prețurilor fixe, pregătită din vreme de pace, astfel că am păstrat bine nivelul prețurilor dela începutul războiului până astăzi.

Cele mai importante alimente, germanul și le poate căpăta și astăzi la acelaș preț ca în 1933. O singură excepție există: untul, la care s'a introdus de curând, din motive de politică a producției, o ridicare foarte mică a prețurilor. Vom ține până la sfârșit nivelul stabil al prețurilor și mulțumită rezervelor noastre, și al disciplinării tuturor din clasa producătorilor de alimente uniți (țărani, negustori și prelucrători) lucrul acesta este foarte ușor. O singură privire asupra străinătății — fie beligerante, fie neutre — ne arată intâletatea.

Politica prețurilor noastre procură, însă, în acelaș timp contribuția hotărâtoare la politica financiară a alimentării și a războiului. Căci acolo unde lefile și prețurile sunt stabile, iar puterea prea mare de cumpărare este anulată prin impozite or sterilizată prin economii, nu se poate ajunge la vre-o inflație.

UN NOU SISTEM IN COMERȚUL CU STRAINATATEA

Și prețul extern al mărcii noastre, asigurat prin exploatarea devizelor și clearing și-a găsit sprijinul cel mai puternic în prețul intern stabilizat. Dacă urcă în străinătate prețurile la importul nostru necesar, bunurile industriale pe care le exportăm nu se eftinesc nici ele.

Aceasta este numai o problemă financiară, de a hotărî amândouă prețurile, și cel al bunurilor de export și import, pe baza aceluiaș preț nominal, sau a le ridica pe baza aceluiaș procent echivalent. Avem chiar astăzi parteneri comerciali în Europa, care s'au declarat cu noi partizani ai intâiului principiu al sprijinului prețurilor amândouă. Dacă se urmează gândurile acestea mai departe, se ajung treptat la ceea ce ministrul nostru Darré exprima încă în anul 1938 într'o conferință publică, prin următoarele cuvinte: „In orice caz, s'au alcătuit contracte de plăți cu multe țări pe un sistem limpede, care funcționează bine, încât probabil va putea reprezenta trecerea la un sistem de valută cu totul nou, clădit pe capacitatea de cumpărare și pe standardul de viață“.

Principiul, de a ne îndepărta de prețul pieții mondiale și de a di[illegible] dusele agricole sunt căpătate pe baza de cost foarte scăzută din pricina mânei de lucru extrem de ieftină, și acele țări, în care se capătă de către țăranii europeni, pe baza unui standard de viață mai ridicat, deci în care se capătă mai scump, ei bine principiul acesta l-am introdus noi, Germanii, practic în politica comercială a ultimilor ani. Ii acordăm o mare importanță în organizarea unei noi Europe, care, după convingerea mea, se poate construi într'un chip trainic numai pe baza comunității de destin a popoarelor de țărani de pe continent.

DE CE N'A REUȘIT BLOCADA ECONOMICA?

Războiul actual a adus schimbări mari în comerțul exterior al lumii și, prin aceasta, în structura economiei alimentare a Europei. Cauza acestor schimbări se află în războiul economic, în blocada, pe care Anglia s'a gândit s'o organizeze împotriva Germaniei. Germania trebuia să fie îngenunchiată prin blocadă continentală. O măsură asemănătoare se luase și împotriva Italiei în așa numitele sancțiuni — deși fără succes.

Anglia ajunsese la așa ceva în urma experiențelor războiului mondial. S'a trecut însă cu vederea faptul că Germania devenise cu totul invulnerabilă pe terenul economiei alimentare prin lupta producției, organizarea pieții și a dirijerii comerțului exterior.

Ipotezele unui succes al planului britanic de blocadă, erau că vor fi câștigate ca ajutoare în războiul comercial țările vecine Germaniei. Mai ales erau vizate țările din nord și vestul Europei ca și sud-estul european. Cunoașteți această evoluție. Conducerea germană a războiului și politica Axei s'au îngrijit ca planul blocadei britanice să se prăbușească, prin măsuri directe și indirecte.

Dela Narvik, peste porturile Canalului, până la Tripolis s'a tras astăzi o barieră, care înconjură insulele britanice, ca un cleste, într'o blocadă puternică.

Din închiderea continentală împotriva noastră s'a ajuns la o blocadă, în sensul Napoleonian, a insulelor britanice. In spatele barierei dela Narvik la Tripolis se desfășură strâns o ordine economică a Europei continentale, stabilită pe Germania Mare ca inima Europei centrale și mai departe pe axa Berlin-Roma. Țările blocului nordic sunt astăzi mai strânse ca înainte de viața economică germană. Iar prin succesul rapid german în Vest, a fost posibil ca [illegible]

(Continuare în pag. 14-a)

De vorbă cu d. general Gh. Dabija

despre

- Pregătirile de războiu.
- Cauzele înfrângerii suferită de armata franceză.
- Admirabila organizare a armatei germane.
- Debarcarea în Anglia.

Continuăm seria interviewurilor noastre, publicând mai jos interesantele declarațiuni pe care a binevoit să ni le facă d. general Gh. Dabija, unul dintre ofițerii noștri generali de mare autoritate și un scriitor militar mult apreciat, atât la noi cât și dincolo de graniță.

Cum vă explicați înfrângerea fulgerătoare a armatei franceze? Cine poartă vina? Comandamentul? Armamentul? Sau spiritul armatei franceze?

„Sunt vinovați conducătorii politici ai Franței, pentru că nu se poate cere unui comandament mai mult decât poate da o armată.

In ceea ce privește armamentul, există o mare vină: nu s'a organizat o aviație corespunzătoare nevoilor armatei franceze. De asemenea unitățile blindate au fost cu mult inferioare celor germane. Chiar tunurile anti-tank franceze nu puteau combate carele de asalt mari germane, din care cauză francezii au fost nevoiți să folosească tunurile de 75, care fuseseră de mult scoase din uz“.

— Ce părere aveți despre organizarea, comandamentul și armamentul armatei germane?

— „Un război nu este o chestiune de fantezie, nici în pregătirea lui, nici în conducerea lui. Un războiu în toate timpurile, n'a fost câștigat decât de armatele bine pregătite. Tot așa s'a întâmplat acum în războiul condus de Germania. Câștigarea rapidă a acestui război se datorește:

1. Excelentei pregătiri a comandamentului german.

2. Bunei pregătiri a întregului personal al armatei.

3. Înzestrării din abundență a armatei cu materialul perfect, pe care tehnica modernă l-a putut creea.

4. Aprovizionării din plin a unităților cu muniții de toate categoriile, pentru ca la momentul operației să se poată trage fără economie.

5. Inzestrării armatei cu un bun echipament.

6. Spiritului de sacrificiu al întregului popor și deci și al armatei.

a) Din punct de vedere al comandamentului german, nepotismul, prietenia, simpatia, n'au jucat și nu joacă absolut nici-un rol.

In această armată n'a înaintat și nu înaintează de cât cei capabili, cei consacrați din punct de vedere al calității lor de către întreaga armată. Din această cauză, și încrederea în comandamentele superioare este desăvârșită.

b) Prin buna pregătire a armatei se înțelege instruirea personalului dela general până la soldat, atât în ceea ce privește conducerea individuală, cât și cea în masă.

c) In Germania s'a dat o deosebită atențiune înzestrării armatei cu cel mai bun material, modificându-l necontenit, astfel ca într'un viitor război, armata germană să nu se prezinte cu un material inferior celorlalte armate. Două exemple hotărîtoare: în războiul civil din Spania, au luat parte atât unități din armata franceză și engleză, cât și unități din armatele germană și italiană. Germanii au tras imediat învățământul, au îmbunătățit aviația de bombardament, au mărit tonajul și blindajul tankurilor, iar Franța și celelalte state au rămas cu aviația nepusă la punct și cu tonajul tankurilor la maximum cele mijlocii de 20-30 tone, pe când Germanii au mărit tonajul de 80-90 tone de trăsură. Și aceasta au făcut-o foarte repede, astfel că chiar în războiul din Polonia, început la 1 Septembrie 1939, Germania se prezenta cu un material mult superior celui polon. Până la începutul războiului contra Franței, Germania a înmulțit tonajul până la maximul posibil.

d) La armatele unde aprovizionarea cu muniții nu este asigurată în plinul ei, comandamentele superioare sunt nevoite ca, în plină luptă, să ceară unităților să facă economie de muniții. Acest lucru n'a fost nevoe să se ceară soldatului german, [illegible] din punct de vedere al psihologiei războiului numai o tragere intensivă dă soldatului curajul spre a lupta.

e) In armata germană s'a dat o deosebită atențiune echipamentului armatei. Toată îmbrăcămintea soldatului de orice armă este confecționată dintr'un material excelent, bine ajustat, astfel că soldatul dă impresia unui ofițer, ceea ce alcătuește o mândrie pentru propria-i persoană.

f) Acest lucru mai este de semnalat: poporul german a dat dovadă de o mare capacitate de sacrificiu. Deși avea 75 milioane de locuitori, față de cele 40 de milioane ale Franței, Germania nu și-a îngăduit luxul săptămânei de 30 ore, pe care frontul popular îl oferise cu generozitate vecinei dela apus.

In Germania, lucrătorii munceau zece ore plătite pe zi, după care mai lucrau două ore neplătite. Se înțelege că realizările erau cu mult superioare, dacă ne mai gândim că numărul de lucrători în Germania era dublu. Acești lucrători activau în fabrici 72 ore pe săptămână, în timp ce în Franța se produceau sabotări și greve.

Neapărat, o armată concepută după cum a făcut-o Fuehrer-ul și realizată de conducători cu toată dorința de a o pune la punct, nu putea să nu ajungă la precizia unui ceasornic“.

— Socotiți debarcarea în Anglia o expediție riscată sau credeți că va fi o operație mai ușoară decât ofensiva din Norvegia?

— „Debarcarea în Anglia depinde numai de acțiunea aviației germane. Aviația germană este cu mult superioară și va distruge într'un atac masiv porturile și liniile de comunicație. Lucru care va avea urmări hotărîtoare, dacă se are în vedere că Anglia posedă o armată mică. Deci debarcarea în Insulele Britanice este o operațiune care va reuși din pricina superiorității aviației germane.

Un proect pentru o nouă organizare a economiei europene pe baze țărănești

(Continuare din pag. 9-a)

rile Europei de sud-est să fie salvate de războiu. Aceasta însemnă însă în acelaș timp și o schimbare vastă în bilanțul alimentației europene. Țările din vestul și nordul continentului încetară să mai fie furnizoarele Angliei și putură să-și pună capacitatea de producție în slujba aprovizionării germane. Anglia a dus, fără să vrea, o politică a bumerangului. Săgeata s'a întors asupra celui care a tras-o. Războiul economic, pe care l-a suferit Germania și Europa, s'a întors rapid împotriva celui care-l plănuise. Anglia a căzut în propriile-i plase. In timp ce voia să închidă transporturile către Europa, i-au fost blocate transporturile din Europa.

Blocada Angliei a devenit așa dar propria-i blocadă. Se pune acum problema importantă, ca Europa continentală să se aprovizioneze, atâta vreme cât va rămâne în spatele barierei Narvik-Tripolis, din propria-i producție.

Indicații precise sunt, firește, grele. Căci ele depind de timpul în care economia alimentației europene se va baza pe propriile-i puteri. Dacă va dura mai mult situația actuală, lipsa importului de peste Ocean, mai ales de porumb și semințe oleaginoase, se va face supărător simțită. Se va produce și un deficit mai mic în bilanțul grâului. De oarece acest deficit înseamnă numai 5 la sută din recolta de grâu a Europei, o compensație în această direcție nu va fi prea grea. In ceea ce privește zahărul, cartofii, untul, brânza și ouăle, ca și în ceea ce privește fructele și legumele, nu se vor produce de asemenea greutăți mai mari. Lipsa principală se va resimți în mărfurile coloniale, cum sunt cafeaua, ceaiul, cacao și în grăsimi, ca margarină și grăsimile scumpe. Dacă însă, mai ales în țările fostului bloc dela Oslo, se poate produce un anumit deficit în grâne de panificație, furaje, și semințe oleaginoase, în acelaș timp se găsesc rezerve de asemenea materii în Sud-estul Europei, țărmul mării Mediterane și în Rusia. Totodată s'ar putea produce intensificarea mijloacelor de desfacere avantajoasă.

O NOUA ORDINE ECONOMICA EUROPEANA

Europa se găsește așa dar astăzi într'o nouă ordine economică, de mare adâncime. Adesea se folosește pentru ceea ce trebue să se ajungă, cuvântul „Grossraum wirtschaft". Asemenea cuvinte pot provoca nelămuriri și neînțelegeri. E mai bine ca să se vorbească de o comunitate de lucru, de o comunitate de viață a popoarelor europene, care trebue îndrumată după structura economică a fiecărui popor. Intr'o comunitate naturală de viață, ca într'o pădure, se găsesc toate plantele posibile, dela stejar până la cetină și mesteacăni până la arbuști și buruieni, fără ca prin aceasta să se imprime o ordine pe ranguri. Se limitează toate la funcțiunile lor, fără ca fiecare să poată fi un stejar. Dar numai prin deosebirile lor se crează comunitatea deplină de viață a pădurii. Așa este și la popoare și economiile lor. O astfel de comunitate naturală de viață dorim să creem noi. Structura individuală a economiei diferitelor popoare se arată clar, dacă se cercetează în fiecare țară participarea economiei agricole în comunitatea popoarelor.

Europa se împarte în felul acesta în cinci zone. Primei zone îi aparțin insulele britanice, a căror contribuție economică în comunitatea popoarelor atinge numai 6,2 la sută. Prima zonă se află așadar la apus de bariera Narvik-Tripolis și va avea să se supună soartei respective. In Belgia, Țările de Jos și Elveția — așa dar în zona a doua — partea de contribuție a economiei agricole la comunitatea popoarelor evoluează între 17 și 21 la sută, în Germania, Franța, Danemarca, Norvegia și Suedia — deci în zona a treia — între 28,8—36 la sută. In Italia, Ungaria, Grecia și Spania — deci în zona patra — între 46,7 și 57 la sută; în România, fosta Polonie, Bulgaria și Jugoslavia, între 72,5 și 82,4 la sută. Desigur, această zonă nu au nimic a face cu cercurile lui Thünew, căci ele înfățișează raporturile structurale de natură economică agricolă. Foarte lămurită este importanța țărănimii și a economiei agricole în Sud-estul Europei și în spațiul Mării Mediterane. Dacă se pune problema unei aprovizionări individuale a fiecărei țări, atunci se arată o altă imagine. Țările celei de a doua zone, ca Germania și Italia, au ajuns de mult la limitele posibilității de producție, în timp ce în nordul Europei, în spațiul mediteraneean și mai ales în Sud-Estul continentului există încă rezerve considerabile de producție agricolă. Dacă se însemnă suprafața folosită pentru agricultură, suprafața desfășurată pe 100 locuitori, se capătă acest spațiu de hrană, de ex.:

în Belgia	22 ha.
în Germania Mare	44 ha.
în Italia	50 ha.
în România	95 ha.

Cu cât este mai deasă populația unei țări, cu atât mai intensiv este, în general, folosit pământul. Țările Sud-Estului european arată un prisos în teren agricol.

Dacă aceste țări ar fi fost cultivate tot atât de intensiv, ca Germania, s'ar fi ajuns în România de pildă aproape la dublarea bunurilor alimentare, care-i trebuesc aprovizionării proprii astăzi. Nu vrem să spunem cu aceasta, firește, că în toate țările europene se poate ajunge la o producție așa de importantă într'un timp scurt. In viitor, însă, mai ales în țările mediteraneene și ale Sud-Estului european va fi necesară o asemenea ridicare a capacității de producție. Căci numai o producție ridicată aduce într'o ordine generală și o înălțare a standardului de viață. In agricultură, producția nu poate fi ridicată unilateral, în sensul unei monoculturi.

Cu mult mai mult sunt legate aici laolaltă, de nedesfăcut, ramurile de exploatare. Ele trebuie să se întregească alternativ. Urcarea producției înseamnă de aceea tocmai: evoluția spre multilateralitate. Ultimii ani au confirmat această evoluție. Țările din Sud-Est nu mai sunt astăzi numai cămări de grâne. Ele au desvoltat grădinăritul, creșterea vitelor, cultivarea plantelor industriale cu mult peste limitele vechi. Ele sunt pe calea de a elimina primejdiile monoculturei. Monoculturile provoacă o dependență de piața mondială și de influențele ei fluctuante. Multilateralitatea înseamnă întărirea față de criză și compensația riscurilor în producție.

IMPORTANȚA TRATATULUI ECONOMIC GERMANO-ROMAN

După cum se vede, nu se poate vorbi în Europa de un spațiu izolat. Cu mult mai mult prețuesc pentru fiecare țară condițiuni deosebite, desigur în fiecare după felul structurii sale economice. Tocmai punctele acestea de vedere trebuesc observate și în schimbul de produse dintre popoare. Din punctul acesta de vedere este foarte important tratatul economic încheiat între Germania și România la 23 Martie 1939. El slujește dirijarea și evoluția producției agricole și silvice a României, scoaterea la iveală a bogățiilor subsolului său, mărirea circulației și a iuțelei în cele mai importante ramuri ale economiei sale. De aceea principiile de urcarea producției și ale planificării acestei producții sunt suportate și în raporturile economice a două popoare întrun chip folositor. Nu poate exista nici o îndoială că într'o asemenea situație se poate desfășura o colaborare fertilă a economiilor diferitelor popoare, în spațiul european.

Se vorbește cu drept cuvânt de o suprapopulație agricolă a Sud-Estului. Bărbați distinși ca respectatul prof. Mihail Manoilescu, cunoscutul economist, mi-a arătat că această suprapopulație agricolă poate fi combătută prin industrializare și prin mărirea numărului orașelor. Din punct de vedere al politicei naționale se pune întrebarea dacă această cale poate fi în realitate cea mai bună rezolvare a problemei. Noi, național-socialiștii germani, putem vorbi din experiența copilului care s'a ars cu focul. Noi am fi fost fericiți dacă structura poporului nostru nu ar fi fost atât de puternic îndrumată spre industrializare.

Industrializarea, în înțelesul occidental, aparține spiritelor, pe care economistul le cheamă cu plăcere ca ucenicul vrăjitorului, de care spirite nu se va mai putea scăpa ele dăinuind sub înfățișarea imigrării dela țară. Justa deslegare se va găsi mai curând, după convingerea noastră în intensificarea agriculturii, într'o organizare a ramurilor sale de exploatare și într'o construcție organizată după un anumit plan a acelor ramuri industriale, care pot evolua din supraproducția agricolă și silvică fără prea mari greutăți și capitaluri.

PENTRU IMBUNATAȚIREA SITUAȚIEI AGRICULTORILOR

In legătură cu aceste grele probleme, este de examinat cum se pot ridica prețurile produselor agricole și prin ele ținuta de viață a agricultorilor. Această problemă trebuie privită dintr'un punct de vedere dublu. Odată este vorba despre ce preț se obține pe piața internă. Acest preț depinde de starea pieții agricole, a capacității de comerț, a sarcinilor fiscale, a datoriilor comune asupra economiei țării și de prețul bunurilor agricole trebuincioase. Este deci o problemă a politicei economice interne și poate fi rezolvată de conducere autoritară și neinteresată. Alături de problema amintită, se agită a doua, care caută să afle care prețuri se pot asigura în schimbul dintre statele agrare și industriale.

Asupra primejdiei unor prețuri scăzute pe piața mondială, pentru țărani, s'a atras atenția tot de către germani. Astfel am putut eu dovedi public, în ultimul timp la congresul agricol internațional dela Dresda, înainte de începutul războiului, delegatului Argentinei, deoe Germania a garantat, în scopul unei politici externe constructive, țările din Sud Estul Europei în ceeace privește prețurile prea mari ale pieții mondiale. Imi desvoltasem aceste gânduri încă mai dinainte. Fără nicio îndoială, vor fi și în viitor posibile, în aceste relații, îmbunătățiri în cadrul unei organizări a vieții dintre state. O subevaluare a produselor muncii agricole nu este o consecință naturală înăuntrul unei economii naționale, nici sub evaluarea prețurilor de schimb în cadrul unei organizări a pieții dintre state.

In sensul acesta, pentru a o spune încăodată, Germania național-socialistă a dovedit ca absurdă legea eparentă a scăderii prețurilor la produsele agricole în schimbul dintre state, plătind prețurile pieții mondiale pentru produsele agricole din țările [illegible] europene, cu care este legată [illegible] tr'o comunitate naturală de viață. Aceste constată-i principalii [illegible] firește nimic de a face cu [illegible] rile speculative, care sunt [illegible] și plătite în cursul actual [illegible].

Rezumăm:

Am trăit în ultimii ani [illegible] șirea economiei liberale a [illegible]. Peste tot economiile naționale [illegible] organizat în propriile lor [illegible] economice, care vor să ducă la o viață independentă. Germania [illegible] desfășurat economia sa pe [illegible] modul național în împrejurări deosebit de grele. Prin lupta producției, aprovizionarea proprie [illegible] crescut. Prin organizarea [illegible] s'a asigurat repartizarea unor prețuri potrivite pentru producător și consumator. In fața [illegible] problemei [illegible] și toate [illegible] state ale Europei. Țările [illegible] bloc dela Oslo vor trebui să potrivească agricultura lor [illegible] desvoltată cu posibilitățile [illegible] priului lor pământ. Țările [illegible] Estului vor ajunge la venituri mai mari prin intensificarea și [illegible] plicarea agriculturii lor.

Tocmai prin războiu, popoarele Europei continentale s'au [illegible] într'o comunitate de viață [illegible] tă de destin.

Ele vor putea ajunge pe [illegible] iul acesta la schimburi intense [illegible] produse. In sensul acesta se impune și o organizare a pieții interne alături de ordinea în comerțul exterior.

Țărănimea europeană va trebui să mediteze peste tot asupra capacității ei de producție. Peste [illegible] va trebui să smulgă pământului său produsele, pe care natura [illegible] munca aspră agricolă le poate [illegible]. Această trudă își va găsi [illegible] răsplata. Căci tocmai pe [illegible] muncii țărănești și pe atenția [illegible] tă solului, se va putea ajunge [illegible] o comunitate de viață și de producție, care va pune temelia [illegible] lungi epoci a bunei stări și a [illegible] cii. Astfel interpretăm noi [illegible] despre sânge și pământ" (pe [illegible] a tipărit-o Darré și Führerul [illegible] făcut-o legea de bază a [illegible] nostru Reich) și pentru [illegible] român în munca lui comună cu Germania în cadrul unei [illegible] tăți de viață politică și al [illegible] organizări economice europene [illegible] acest sens pot aduce înainte [illegible] toate țăranului român [illegible] cordiale și urările țărănimii [illegible] mane și ale conducătorului [illegible] tora Darré.

Inchei cu dorința ca [illegible] român să-și poată găsi [illegible] viitor fericit calea firească.

Dr. Herman Reischle

Situația avocaților din teritoriile ocupate

(Continuare din pag. 9-a)

In afară de activitatea poliției profesionale a barourilor care trebue să fie întărită și să devină activă este necesar:

1. Să se fixeze un ultim și cât mai scurt termen pentru preschimbarea cărților de avocat, barourile trebuind să muncească zi și noapte pentru desăvârșirea acestor operațiuni.

2. Să nu se poată exercita profesiunea de avocat fie în fața instanțelor de judecată, nici în chestiuni contencioase nici grațioase și nici chiar în fața autorităților de stat, fără prezentarea nouei cărți preschimbate, aceasta trebuind să fie cerută sub sancțiune disciplinară oricui ar invoca această calitate, fie de domnii magistrați, fie de șefii de autorități sau domnii funcționari în fața celor cari se prezintă cei ce invocă această calitate. Atât magistratura cât și autoritățile de stat trebue să ajute corpul de avocați în purificarea elementelor componente, ajutând barourile să iasă din impasul în care se găsesc.

★

Legalizând situația acestor obișnuiți ai soartei, frați de sânge, asigurându-le existența unui trai modest și înăsprind măsurile de veghe în profesie pentru combaterea racilelor care o distrug, facem o operă de solidaritate românească și de salvarea prestigiului Justiției, — acea, — „justitia fundamentum regnorum".

Românii trebue să strângă rândurile în fața pericolelor care amenință patria.

Să punem frâu patimelor și lacât gurii și să lucrăm tăcuți și conștienți de viitorul nostru.

Ochiul nostru să fie atent la orice mișcare a străinului, cuiul din casa noastră pe care l-am lăsat în voe și care recent ne-a dat o teribilă lecție.

Era necesară. Cred că ne-am desmeticit. Dacă bucuria victoriei din 1918 ne-a atrofiat simțul solidarității noastre naționale, durerea de astăzi să ne ascută simțurile, întărind veghea și strângând rândurile să facem zid în jurul stindardului și Regelui nostru pentru ca România să fie a românilor.

Așa trebue să procedeze breasla avocaților și socot că așa trebue să procedeze toate breslele.

Victor Dimitriu
Avocat
Fost Secretar General al Baroului de Ilfov

De ce cade Șahul Bandar?

Șeful sirian, Șahul Bandar, a fost asasinat deunăzi în chip misterios. Știrea a trecut aproape neobservată pentru lumea care nu cunoaște metodele Serviciului Secret al Marei Britanii. Iată explicația acestui caz. Prin încheierea armistițiului dintre guvernul Franței și puterile aliate germano-italiene învingătoare, armata pe care o pregătise în Siria generalul Weygand în vederea unei acțiuni militare orientale, a fost demobilizată. Ori această armată a fost de un îndoit folos Angliei. Ea a asigurat buna funcționare a conductei de petrol și a facilitat manevrele de întindere a războiului. Demobilizarea acestei armate contrazice planurile Londrei. Anglia se răzbună, punând la cale încă un asasinat, pentru a fomenta o revoluție arabă contra mandatului francez în Siria și a avea pretextul să intervie ca salvatoare și să rămână stăpână acolo. Desigur această socoteală ar fi dat rezultate în alte împrejurări; dar acum Anglia face un joc care îi agravează situația și așa destul de grea. Năravul se pare că a orbit pe oamenii din Downing Street 10.

Incurajați comerțul românesc
Geamuri, cristale, oglinzi, rame, tablouri, vitrine, binale, găsiți cu prețuri foarte ieftine, la
Cooperativa Geamul Românesc
ASOCIAȚIA ROMANILOR MOȚI
Calea Moșilor 25. Telefon 31604. Execuție ireproșabilă

VIZITAȚI!
Cea mai frumoasă grădină din centrul Capitalei
Grădina Restaurantului
Tel. 5.62.36 Grigore Balotă Tel. [illegible]
Cunoscut din Carmen-Sylva și din București, — Str. Sf. Ionică 7
ORCHESTRA CLASICĂ ȘI NAȚIONALĂ
B-dul Elisabeta 38 — Piața Kogălniceanu (Türinger)

CARȚI ȘI REVISTE GERMANE
Librăria Germană F. Zweier
Academiei 6 Etaj I Tel. 3-72-[illegible]

Cadran pe 7 zile

ETERNITATE ȘI FORMA

Guvernul dela Moscova a hotărît, ca teritoriile recent smulse României, împreună cu vechile teritorii transnistriene locuite de români, să alcătuiască o singură republică federativă sovietică socialistă, sub denumirea de Moldova. Aceasta nu schimbă nimic din aspra realitate a lucrurilor. Firmă nouă pe un vechiu drept românesc de viață proprie, rămâne formalitate trecătoare pe temeiuri de eternitate. Și eternitatea contează numai. Moldova este eternitatea lui Dragoș Vodă, lui Alexandru cel Bun, lui Ștefan cel Mare, lui Vasile Lupu; Moldova este eternitatea Regelui Ferdinand, care a suferit acolo, a luptat, a sperat și a învins pentru dreptatea românească de totdeauna. Guvernul sovietic are eleganța, puțin cam exagerată, de a recunoaște această stare de fapt, această stare istorică, în titulatura dată „republicei" nou înjghebată din pământurile românești ale Basarabiei și Bucovinei. Și asta iarăși contează, fiindcă împrumutul făcut din istoria românilor se referă la eternitatea de care am amintit, iar „republica" e o formă, cu atât cât prețuiește și poate dura forma.

UN ALT MARE BINE

Din documentele pe cari continuă a le publica ministerul Afacerilor Străine al Reich-ului și cari vor alcătui a pasea Carte Albă germană, raportul adresat la 9 Decembrie 1939 de d. general Weygand primului ministru Daladier ne privește în mod direct. Generalul Weygand comanda la acea dată armata din Orient a aliaților și era de părere să se creeze un nou teatru de războiu în Balcani, mai înainte ca armatele germane să fi avut timp să se miște. La 12 Martie, generalul Gamelin conta pe cele 100 de divizii, pe care Jugoslavia, România, Grecia și Turcia ar fi putut să le pună la dispoziția aliaților spre a deplasa războiul în Sud-Estul Europei și a salva cele două mari democrații europene de la dezastrul, care de altfel s'a produs (Documentul No. 2 publicat de Deutsche Allgemeine Zeitung).

Precum se vede, Franța și Anglia sperau să atragă în războiu cât mai multe popoare, pe deoparte spre a încercui Germania și a o face să capituleze, pe de altă parte spre a-și menaja cât mai mult forțele lor militare neîndestulătoare. Folosul cel mare însă ar fi fost pe de-a întregul al lor. Germania lui Adolf Hitler ne-a făcut și acest imens bine de a ne deschide ochii înainte de a ne fi aruncat în prăpastie.

SA FIE SCOȘI

Un mare număr de medici și farmaciști iudei din serviciile ministerul Sănătății și ale Asigurărilor Sociale au fost puși în disponibilitate pe ziua de 15 Iulie. Toate felicitările noastre pentru acest început efectiv de purificare. Ea trebuie continuată însă, atât în cadrul ministerelor Sănătății și al Muncii, care dau acest exemplu, cât și în celelalte servicii publice. Iudeii s'au infiltrat pretutindenea. Să fie scoși din învățământ, din administrație, din armată, de la poștă, din justiție și avocatură, din serviciile fiscului, din serviciile ministerului Economiei Naționale, din corpul tehnic, din Bursă — mai ales din Bursă. Să fie scoși nu numai fiindcă au luat atâtea locuri cuvenite românilor și creștinilor; să fie scoși fiindcă pot face rău. Mesajul d-lui Churchill către aceștia se adresează, îndemnându-i la orice îndrăzneală și orice ezitare ne poate fi fatală.

E VESEL, IN ADEVAR

Radio Budapesta continuă a se complace să latre la lună. După „sfatul", așa de categoric, ce i s'a dat la Muenchen, de a se cuminți, „de a vorbi mai puțin, de a lucra și de a se supune", insistența budapestană pe chestiunea minorităților din România pare mai mult manifestarea unei atitudini de frondă, decât o ofensivă împotriva noastră. In orice caz, pentru noi e mult prea ușoară o dispută cu Ungaria, în orice formă, pe această temă. Știința statistică a Ungariei are o veche reputație de incorectitudine. N'avem deci de ce ne alarma că Radio-Budapesta înșiră cifre fanteziste pe nemărginirile văzduhului. Țara care acum doi ani punea în aplicare o drastică lege contra iudeilor, acum 25 de ani prezenta lumii statistici în care demografia maghiară n'avea nici urmă de populație iudaică; iar pentru celelalte națiuni componente ale regatului Sft. Ștefan, pe care statistica nu le putea mascalui printr'o simplă schimbare de nume sau o declarație de apartenență smulsă prin teroare, datele sunt cu totul în desavantajul tezei revizioniste ungurești. Lucrurile acestea s'au cunoscut prost la Paris în 1919, unde cu toată trecerea pe care o aveau iudeii Budapestei, stupidele pretenții imperialiste ungurești n'au putut fi salvate. Lucrurile acestea se cunosc însă bine, foarte bine, la Berlin, unde serioase studii de geo-politică așteaptă să treacă din arhivele cercetărilor prof. Haushofer pe masa de lucru a conferinței de pace.

De ce continuă totuș să se agite Budapesta? Ar fi o explicație. E ridicolă, dar e singura plauzibilă. Incapabilă să susțină singură un războiu contra noastră și neisbutindu-i să complice lucrurile aici, așa cum ar vrea anumite cercuri de la Londra, Ungaria s'a resemnat să facă României un războiu al nervilor. Nu e glumă, dar e vesel.

Ha, ha, ha! E vesel, în adevăr! Megalomania maghiară a fost totdeauna amuzantă.

NADEJDEA LOR: REVOLUȚIA

Primarul orașului Praga a fost arestat sub învinuirea de a fi dat asistență unui grup de inamici ai statului, care au fost dovediți a lucra în legătură cu un centru de instigație din străinătate. Mai multe nu știm. Agenția D. N. B. care transmite știrea nu dă alte explicații. Ne amintim însă, că încă la 31 Octombrie „Berliner-Boersen-Zeitung" publica un extrem de interesant articol, în care se divulgau metodele încercate de Cartierul general al iudaismului instalat la Londra, pentru a provoca o revoluție în Boemia și Moravia. Poliția germană a descoperit atunci la un funcționar al comunității iudaice din Praga, avocatul dr. Zdenek, o scrisoare primită din Londra, de la un oarecare Jaro, probabil tot iudeu în care se spune:

„Să așteptăm în liniște ceasul nostru. Beneș și Osuski sunt foarte activi dar simpli dilețanți. In această privință îmi convine mai mult Massaryk. Părerea noastră e că în cel mai târziu patru luni va isbucni revoluția în Germania. Trebuie însă accentuat în mod hotărâtor, că războiul e dus numai contra lui Hitler. Restul va urma".

Precum se vede, iudeii speră în revoluție, ca într'o miraculoasă armă de salvare și este foarte probabil, că agitațiile puse la cale la Londra și-au reluat un nou avânt acum în preajma atacului pe care Germania îl pregătește pentru a stârpi focarul de infecție iudaică de pe insulele engleze.

Arestarea de la Praga curmă însă numai o ramură din vastul complot iudaic pe care îl mărturisește mesajul de Duminică al d-lui Churchill.

— Liga Națiunilor și-a mutat sediul dela Geneva „undeva pe Glob".

AMERICA SE INARMEAZA

Congresul american a aprobat în această sesiune, la diferite cereri ale președintelui Roosevelt, credite suplimentare în valoare de 10.000.000.000 dolari, toate destinate sporirii potențialului de războiu al Statelor Unite. Raportați la cursul dolarului pe piața românească această formidabilă sumă și veți avea în cifra de 500 miliarde lei ce rezultă, imaginea hidoasă a minciunei pacifiste, pe care o proclamă mereu democrația americană. Căci ce înseamnă nemaipomenita accelerare a înarmărilor din Statele-Unite? D. Roosevelt, într'un recent mesaj adresat congresului prin care mai cere un credit suplimentar de 48 milioane dolari pentru înarmare, spune că „nu vom întrebuința armele noastre într'un războiu de agresiune; nu vom trimite oamenii noștri să ia parte la războaiele europene". Atunci de ce toată această fabuloasă cheltuială, chiar pentru puterea băneasă a Americei? Explicația, pe care încerca să o dea până mai deunăzi presa iudeo-americană relativ la un eventual atac al Europei naționaliste asupra Americei e stupidă. D. Adolf Hitler a respins în cuvinte clare și precise această alegațiune iudaică. In interview-ul de luna trecută acordat unui ziarist american Fuhrerul Germaniei a precizat că atâta vreme cât America nu se va amesteca în Europa, nu are a se teme din partea nimănui din Vechiul Continent.

America totuș înarmează mascând o falsă politică de autoapărare, cu nimic justificată. S'ar părea mai curând, că gândul nemărturisit al iudaismului, de a-și creia un nou instrument de războiu dincolo de Ocean, care să înlocuiască instrumentele pierdute din Europa, e hotărîtor în această inexplicabilă grabă a Statelor Unite de a se înarma. Ceea ce dă un anumit sens speranțelor de victorie pe care le exprima recent d. Churchill, dacă Anglia mai rezistă și isbutește să lungească războiul încă doi ani.

Mesajul d-lui W. Churchill deslănțuie forțele nevăzute ale destrucției iudaice

Intr'un mesaj, pe care l-a rostit Duminică 14 Iulie la postul de radio Londra, președintele consiliului de miniștri al Angliei, a spus o seamă de lucruri extrem de interesante, dacă sunt bine și just înțelese. D. Churchill s'a depășit pe sine în arta de a spune public ceea ce nu se șoptește decât cu prudență la ureche. Cuvântarea sa pare astfel pentru neinițiați o simplă și nevinovată exagerare oratorică.

Să nu ne lăsăm înșelați de aparențe. D. Churchill a rostit Duminică, în acea zi de 14 Iulie care proslăvește ERA IUDAICA de la 1789, agonisantă azi, un teribil mesaj, care înseamnă deslănțuirea forțelor nevăzute ale iudaismului împotriva popoarelor lumei. Citiți și recitiți finalul acestui mesaj de groază și veți descifra în termenii lui abia voalați toată ferocitatea unui îndemn de cinică, haină, conspirație ce se urzește, cu concursul mărturisit al guvernului britanic și al instrumentelor lui de agitație mondială.

„Totul depinde acum — spune d. Churchill — de faptul că TOȚI ACEI CE NE VOESC BINELE, DIN ORICE ȚARĂ AR FI EI, SĂ FACĂ TOT CE VOR PUTEA, ZI ȘI NOAPTE, DÂND TOTUL, INDRĂZNIND TOTUL și suferind totul, în limitele posibilului și până la urmă".

Ce înseamnă acest apel și cui se adresează el? E limpede: iudeilor DIN ORICE ȚARĂ AR FI, cari doresc „binele" Angliei, pentrucă binele Angliei este însuș binele iudaismului. Iudeii, așa dar, să treacă la fapte, să saboteze și să instige, să creeze discordii în sânul popoarelor și să nimicească puterile lor de redeșteptare națională.

E o poruncă, pe care d. Churchill, în calitatea sa de procurist al mesianismului iudaic, o definește astfel:

„Războiul acesta nu e un războiu al șefilor locali, al prinților, al dinastiilor sau al ambițiilor naționale, EL ESTE UN RĂZBOIU INTRE POPOARE ȘI UN RĂZBOIU INTRE DOUĂ CAUZE".

E iarăși limpede: e războiul iudeilor contra omenirii, e războiul cauzei iudaice contra voinței popoarelor de a se descătușa din ghiarele dominației satanice a lui Israel.

Deci, revine d. Churchill:

„Numeroși vor fi aceia — nu numai în Marea Britanie, CI ȘI IN CELELALTE ȚĂRI — cari vor face servicii credincioase pentru acest războiu, FĂRĂ CA NUMELE LOR SĂ FIE VREODATĂ CUNOSCUT, FĂRĂ CA ACTELE LOR SĂ FIE INREGISTRATE. ESTE UN RĂZBOIU AL SOLDATULUI NECUNOSCUT".

Numeroși desigur! Numeroși câți iudei pândesc și uneltesc din umbră pretutindeni. Ultima nădejde a Angliei iudaizate se îndreaptă către acești „soldați necunoscuți" ai urei iudaice, ai conspirației iudaice universale. In svârcolirile apropiatei înfrângeri, Hidra iudeo-engleză nu înțelege să moară fără a-și procura satanica satisfacție a unei prăbușiri generale în perspectivă.

Avertismentul e dat. Israel mocnește amarea lui răzbunare. Numai cine va ști să se apere, cu energie și cu hotărîre, împotriva acestui aliat nevăzut al întunerecului, prezent pretutindenea cu imensa lui putere destructivă, va scăpa fără vătămare. Și strigăm pentru noi:

Măsuri repezi, complecte și definitive contra iudeilor. Pericolul e în mijlocul nostru.

Humorul altora

ROOSEVELT: Anglia trebue să invingă. Altfel ne trezim cu Eden in America! *(Ecco-Milano)*

GROPARUL EUROPEI: Poate că mai e cineva dispus... *(Bertoldo)*

— E un exercițiu pentru caz de bombardament *(Marc' Aurelio)*

CHURCHILL: Franța a incheiat armistițiul cu Germania și cu Italia, dar cu noi nu. De aceea războiul nostru contra Franței continuă! *(Bertoldo)*

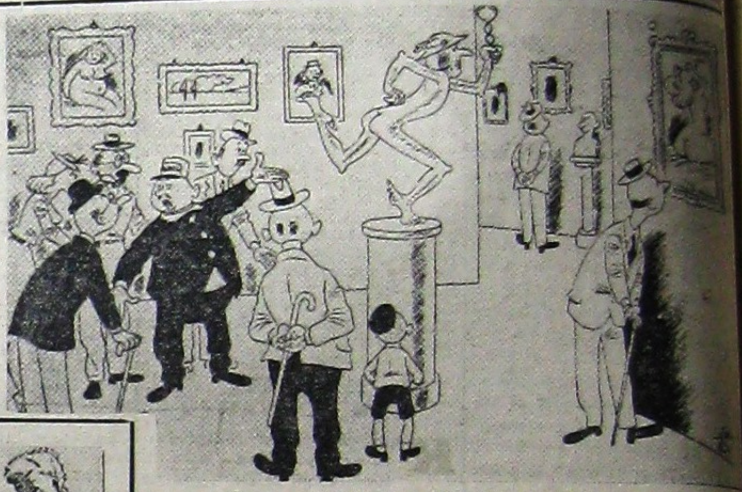

GHIDUL: Vedeți, domnilor, ăsta e Mercur: un bronz ce datează de 15 secole. Notați cu câtă inteligență anticipează ... imaginea soldatului englez! *(Marc' Aurelio)*

— Vezi tu, ăsta e un biet orfan francez. Il țin fiindcă ia uleiul de ricină când Johnny e bolnav. *(Ecco-Milano)*

— Ne părăsiți, d-le Baron de Rothschild?
— Chestie de principiu, prietene. Franța a francezilor! *(Rien que la vérité)*

TANIA FEODOROVNA: Nu mă privi ... seducătorule! Simt că n'o să-ți pot rezista multă vreme. *(Rien que la vérité)*

EL: Sper că nu profiți de faptul că sunt sub protecția Angliei? *(Ecco-Milano)*

JEANNE D'ARC DEASUPRA FRANȚEI:

Sărmana mea țară! Dar să sperăm că aceasta e ultima oară când sângele Franței curge pentru Anglia. *(Simplicissimus)*

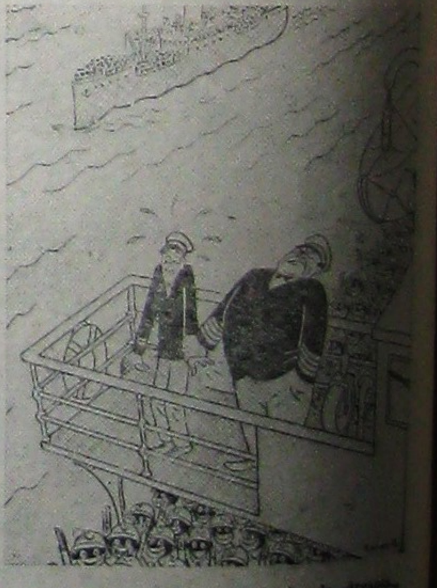

— Privește, d-le comandant... la dreapta... ...nu e un periscop?
— Fii calm... Fă-te că n'ai văzut nimic... *(Rien que la vérité)*

Imprimeriile „CURENTUL", S. A. R., strada Belvedere Nr. 6, București